

H. G. Ewers

GIGANTI NA JIŽNÍM PÓLU

Přeložila Michaela Straková

1.

V minulosti by ho lidé nazvali nestvůrou. Dva a půl metru vysoký obr měl nohy jako sloupy a jeho pokožka připomínala kůži krokodýla. Hrůzný dojem umocňovaly dvě hlavy sedící přímo na ramenou. Ivan Ivanovic Gorašin však nebyl ani nestvůra, ani příslušník nějaké nehumanoidní rasy. Byl to mutant.

Ivan Ivanovic Gorašin stál ve stínu skalního bloku a čtyřma očima upřeně pozoroval černomodré nebe planety Horor. Na sobě měl lipově zelenou uniformu pozemské flotily.

Ivan Ivanovic Gorašin patřil k oněm nemnoha nositelům buněčného aktivátoru, které na Zemi nechal záhadný a nepochopitelný tvor, když opustil známý vesmír. Gorašin se tak stal nesmrtelným.

Získal nesmrtelnost, protože byl pro lidstvo nepostradatelný díky své zvláštní schopnosti. Ivan Ivanovic Gorašin byl takzvaný "odpalovač". Když soustředil myšlenkové proudění obou svých mozků na určitý cíl a pomyslel si příslušný povel, uvolnil se parafyzikální impuls, který působil na atomy vápníku a uhlíku a jejich sloučeniny stejně, jako rozbuška na vodíkovou pumu. A atomy uhlíku se vyskytovaly téměř ve všech látkách ve vesmíru...

"Vy mě neposloucháte, Ivane!" uslyšel náhle vyčítavý hlas.

Gorašin otočil obě hlavy k muži vedle sebe. Musel k němu sklonit zrak, ale přesto se mu necítil být nadřazený. Nebyly to jen pronikavé oči Perryho Rhodana, které vyzařovaly autoritu, ale i jeho hlas, držení těla, gesta a pohyby. Gorašin si Perryho Rhodana hluboce vážil, vždyť to byl jediný člověk, který s ním jednal jako rovný s rovným v dobách, kdy v něm ostatní lidé ještě viděli nestvůru. Od těch dob patřil Gorašin do Rhodanova Sboru mutantů.

"Promiňte, pane. Myslel jsem na Sibiř..."

Rhodan se usmál.

"Na staré časy..." Vzdychl. "Chtěl byste se tam vrátit, Ivane?" "Ne, pane!" Gorašinův hlas byl tvrdý a odmítavý. "Netoužím po starých časech. Ale Země by mi byla milejší než Horor."

Rhodanovy rysy ztvrdly.

"Uvidíme ji znovu jen tehdy, podaří-li se nám překonat tuto past na cestě k Andromedě!"

"Máte pravdu, pane. Opakoval byste mi prosím ještě jednou, co..."

"Ano. Dávejte dobrý pozor, Ivane ! Vidíte tamten osamělý strom na skále?"

"Vidím ho, pane."

Gorašin chvíli váhal, a pak pokračoval. "Atomy uhlíku jsou atomy uhlíku, pane. Co se mi nepodařilo předtím s tím keříkem, se mi zřejmě nepodaří ani se stromem."

"Ach!" řekl Rhodan zklamaně. "Vy jste tedy nepochopil nic z toho, co jsem vám vysvětlil! No, nic vám nevyčítám, Ivane. Prosím, pokuste se nyní nezapálit jen jednotlivé atomy uhlíku, ale všechny ve stejnou dobu. Možná budete mít s velkým množstvím atomů spíše úspěch."

Obě Gorašinovy hlavy se obrátily k Rhodanovi, ale jen ta starší promluvila:

"Když zapálím všechny atomy uhlíku, které jsou ve dřevě, bude to konec světa, pane. Uvědomte si prosím, že ten strom je nanejvýš pět kilometrů od nás."

"Pět metrů, Ivane, pět metrů...!"

Zvláštní stvoření, napůl bobr a napůl obrovská myš, se přiblížilo a provokativně si založilo pěsti v bok. "Nezapomeň, že všechno vidíš očima jen dva a půl milimetru velkého tvora, Ivane. To, co považuješ za pět kilometrů, je ve skutečnosti jen pět metrů."

"Gucku!" Rhodanův hlas zněl odmítavě. Už jen to, že myšoba neoslovil Gucky jako obvykle, ukazovalo jasně jeho nevoli.

Myšob sebou trhl a provinile se na Rhodana podíval. Mezi posádkou CRESTU II platilo nepsané pravidlo, že o zmenšení, další zkoušce, které byli vystaveni, se smí mluvit jen v naléhavých případech. Byl to jakýsi akt psychologické sebeobrany, neboť ne každý dokázal unést skutečnost, že je sotva dva milimetry vysoký.

Gorašin se hoře zasmál.

"Bratříčku, když to pro *tebe* je jen pět metrů, proč se tam tedy neteleportuješ?. Vždycky jsem si myslel, že jsi docela slušný teleporter?"

"Docela slušný?" Gucky pronikavě zapištěl. "Já jsem ten nejlepší teleporter, telepat a telekinetik v celém vesmíru. A...a..."

"No, copak, bratříčku?"

"A jestli dokážeš ten strom zapálit, tak ho tedy zapal! Co už záleží na takových trpaslících, jako jsme my?!"

"Mám ho přehnout přes koleno, pane?"

Ralf Marten, teleoptik, se zastavil vedle Guckyho. "Poprvé v životě by mě za to tenhle mikymaus nemohl nechat viset ve vzduchu."

Rhodan mávl odmítavě rukou.

"Nedělejte si starosti," poznamenal Gorašin. "Nebral jsem malého vážně. A i kdybych to udělal..."

"Tak tedy... Nic?" zeptal se Rhodan.

"Ani ta nejmenší reakce, pane. Začal jsem u jednotlivých atomů a stále víc a víc se soustředil – bez úspěchu. Tvůrci Hororu nás nejen proměnili v miniaturní hmyz, ale připravili nás i o všechny paranormální schopnosti."

Perry Rhodan sklonil hlavu. Jeho tvář se podobala masce.

"Ani vy mi nemůžete říci nic jiného?" zeptal se Ralfa Martena.

"Víc už selhat nemůžu, pane."

"Čekal jsem to. Proto byly naše pokusy tajné. Nemůžeme posádku psychicky zatěžovat ještě víc, to je vám jasné."

"Kde je vlastně Wuriu?" zeptal se Gucky.

"Támhle vepředu. Gecko je sním."

Wuriu Sengu se mlčky přiblížil. Za ním se objevil Gecko, druhý myšob ve výpravě a Guckyho úspěšný žák. Wuriu se zastavil před Rhodanem.

"Zvláštní důstojník Sengu se vrací z experimentální akce, pane! Pokus byl částečně úspěšný."

"Úspěšný? Mluvte, Sengu!" "Promiňte, pane, řekl jsem částečně úspěšný. Dovedu sice ještě proniknout pohledem každou pevnou hmotou, ale musím mít oči těsně u ní. Navíc potřebuji delší čas na koncentraci a i můj optický rozsah odpovídá zmenšení."

"Na naše poměry je to až velmi mnoho, Sengu!"

Rhodan se ulehčeně usmál.

"Myslím, že by se s tím dalo něco podniknout..."

"Dobré nebe, Perry!" zapištěl Gucky. "To nemyslíš vážně!"

Rhodan se prudce otočil.

"Co nemyslím vážně, Gucky?"

"Kupole! Co máme proti kupolím...? Oh...!"

"Gucky!" Rhodanův hlas zněl vesele. "Tys mi mohl číst myšlenky?"

"Trošku... Perry."

Myšob si založil tlapky na hrudi. "Ale teď už je to zase pryč. Cítím sice, že přemýšlím o něčem potěšujícím, ale nedovedu izolovat jednotlivé impulsy."

"To znamená, že dokážeš zachytit jen mimořádně silné myšlenky, podepřené pocity. To je rozhodně lepší, než nic. Možná se z téhle pasti přece jen nějak dostaneme. Teď už máme naději."

2.

Tři štíhlá letadla se zvedla z provizorního startovní plochy.

Perry Rhodan, Atlan, Icho Tolot, Melbar Kasom a Cart Rudo stáli na žluté skále a pozorovali je.

Perry Rhodan byl prostřednictvím telekomu ve spojení s velitelem zkušební skupiny, poručíkem Svenem Hendersonem.

"První tranzitní fáze skončena, pane!" ozvalo se po chvíli.

Rhodan přikývl. "Pokračujte, poručíku!" Po chvíli se Henderson ozval znovu.

"Poslední tranzitní fáze skončena, pane!"

"Tak tedy... Zlomte vaz!" zvolal Rhodan.

Letadla letěla ještě chvíli přímo, pak však v ostrém úhlu stoupala do výše.

"Zatím je to dobré," řekl Atlan skepticky. "Otázkou zůstává, jestli se zmenšenými letadly lze dosáhnout nadzvukové rychlosti."

"Na to se můžete spolehnout, Arkonidane," ozval se Haluťan Icho Tolot. "Já totiž dovedu počítat. Skutečný výkon bude samozřejmě vzhledem k odporu vzduchu poněkud nižší, ale musí dosáhnou alespoň Mach dvě."

Rhodan se usmál.

"To doufáme, Tolote."

"Už se vracejí!" vykřikl Melbar Kasom nadšeně.

Atlan si zakryl uši.

Rhodan napjatě pozoroval stroje, letící ve výšce pěti tisíc metrů. Tedy pěti metrů... Bylo тихо. Pak, náhle a neočekávaně, zaplnil údolí ostrý, kvílivý zvuk motorů.

V telekomu se ozval vítězný řev ze tří hrdel a pak Hendersonův hlas.

"Mach dvě, pane!"

"Gratuluji!" řekl Rhodan. "Oblet'te ještě jedno kolo. Ale už nic neriskujte. Mach dvě nám stačí. Čekám vás na přistávací ploše."

"Rozkaz, pane!"

Perry Rhodan svažil čelo. Pak se zarazil. Hendersonův hlas zněl na konci nějak rozpačitě. To když mu řekl, že bude na přistávací ploše. Pak si vzpomněl, že jeden ze tří triumfujících hlasů mu byl povědomý. Henderson to nebyl, ale nebyli to ani Eysman nebo Nosinsky, druzí dva piloti. Že by Henderson propašoval do své posádky ještě někoho jiného? Ale koho?

"Pojďte!" vyzval Rhodan ostatní. "Musíme našim pilotům poblahopřát k úspěchu." A navíc mě zajímá, kdo je majitelem toho povědomého hlasu, dodal v duchu.

* * *

Jen se Perry Rhodan dostal na přistávací plochu, objevila se nad ní tři letadla, na zlomek vteřiny se zastavila a pak začala klesat.

Když dosedla, vystoupil z každého z nich pilot v ostře žlutém speciálním obleku a černé helmě. Dva piloti se postavili před svými stroji do předpisového pozoru, třetí přistoupil na tři kroky ke Rhodanovi. Byl to poručík Sven Henderson, velitel letky CRESTU II, osmadvacetiletý blondák.

Henderson zasalutoval.

"Pane, testovací skupina se vrátila za zkušebního letu. Hlásím bezchybný průběh."

"Díky, poručíku!" Perry Rhodan se zahleděl přes Hendersonovo rameno na vlevo stojícího pilota, který byl ještě o něco vyšší, než poručík. Pak povytáhl obočí.

"Poručíku Hendersone, nevzpomínám si, že bych k vám přidělil poručíka Redhorse...?"

Henderson trochu zbledl. Přesto se díval Rhodanovi zpříma a otevřeně do očí.

"Pane, nechal jste mi volnou ruku při výběru lidí. Když jsem se dozvěděl, že dr. Artur uznal poručíka Redhorse za schopného služby, požádal jsem ho, aby se zúčastnil prvního testovacího letu."

"Poručíku Redhorsi!" zavelel Rhodan přísně.

Redhorse se blížil typickým krokem čejenského Indiána. Jeho ostře řezaná tvář nejevila žádné pohnutí. Zůstal stát vedle Hendersona.

"Pane...?"

Rhodanovo srdce zabušilo trochu hlasitěji, zatímco si s nepohnutou tváří prohlížel poručíka Redhorse.

Je to skvělý chlapík, tenhle Čejen! myslel si v duchu. Ještě má patrné jizvy po zraněních, která utrpěl v bojích v Llalagu, a přesto - jak královsky se drží! V očích mu plane oheň, ústa svědčí o tvrdém sebeovládání a jeho tělo, uvolněné a přece napjaté, připomíná pumu...

"Kdy vás doktor Artur uznal schopného služby, poručíku?"

"Před půl hodinou, pane!"

"A to věděl, že okamžitě po propuštění poběžíte na letiště, abyste se zúčastnil zkušebního letu?"

"Ne, pane."

Rhodanův obličej se uvolnil v úsměvu, který vyjadřoval respekt i lehké napomenutí zároveň.

"Poručíku Redhorsi, mám velkou radost z toho, jak vážně berete své povinnosti. Nemusím snad zdůrazňovat, jak rád bych vás měl při našem příštím úkolu. Neodvážuji se ovšem posuzovat, jestli jste, čistě fyzicky, znovu schopen vyhovět mimořádně tvrdým podmínkám tohoto úkolu, a vy byste to také neměl zkoušet. Poručíku Redhorsi!"

"Ano, pane?"

"Do deseti minut se přihlásíte u doktora Artura a požádáte o nové důkladné vyšetření. Bude-li výsledek pozitivní, zvážím vaši účast. Je to jasné?"

Redhorsovy oči zaplály.

"Ano, pane! Děkuji, pane!"

Rhodan přiložil ruku ke štítku čepice.

"Můžete jít!"

Když Redhorse odešel, obrátil se Rhodan k Allanovi:

"Arkonidane, ještě pořád pochybuješ o tom, že i tuhle situaci zvládneme?"

Atlan si povzdechl.

"Myslel jsem, že jsem vás Pozemšťany správně odhadl, Perry."

Teď uznávám, že se to nikdy nenaučím. Pravděpodobně vás stále budu podceňovat. Ale můžu ti říci, že je to pěkně namáhavé, žít mezi vámi!"

* * *

Dvacet pět mužů se sešlo, aby projednali akci.

Perry Rhodan stál trochu stranou, vedle tiše bzučícího mateologickopozitronického mozku, který CRESTU II předal ANDROTEST I, když před 900 000 světelnými lety uskutečnili první spojení.

Dr. Hong Kao ještě neukončil své výpočty. Malý černovlasý Pozemšťan zadával rychlými, hbitými prsty stále nové a nové údaje. Připomínal moderního alchymistu, tak rychlé

byly jeho pohyby a tak neuvěřitelná bystrost jeho ducha.

Dr. Kao na okamžik zvedl hlavu a usmál se.

"Už jen pár minut, pane!" zašeptal omluvně.

"Máme čas!" uklidňoval ho Rhodan, ale to už dr. Kao neslyšel.

Perry Rhodan se otočil a klouzal pohledem po přítomných. Muži se spolu tiše bavili, někteří kouřili, jiní popíjeli kávu.

V Rhodanově hrudi se něco stáhlo. Kdo z nich tu bude po akci chybět?

Icho Tolot a Cart Rudo živě gestikulovali. Atlan něco vysvětloval Melbaru Kasomovi. Kasom tiše naslouchal a chvílemi se přitom ládoval studenou pečením, kterou lovil z bezedných kapes své kombinézy.

Poručík Sven Henderson popisoval očividně leteckou bitvu. Divoce přitom mával rukama. Don Redhorse stál vedle něj a jen tu a tam poznamenal jedno či dvě slova. Rhodan se musel usmát. Doktor Artur, šéflékař CRESTU II uznal Čejena plně akceschopným. Rhodan v to sice tajně doufal, ale nevěřil tomu. Indián musel mít neuvěřitelnou kondici a houževnatost. Když se vezme, v jakém stavu se vrátil z Llalagu...

Llalag...

Gigantické pevnostní město na hřebenu pískovcových hor... Jeho obyvatelé byli pozůstatky bývalých obyvatel povrchu planety. Jejich těla se dávno rozpadla, ale oni dokázali přežít stovky - nebo snad tisíce let - tak, že nainstalovali své vlastní mozky do těl robotů.

Sestřelili Redhorsův stroj, když ještě nikdo z CRESTU II netušil nic o jejich existenci. Redhorse a jeho čtyři muži se dostali do zajetí oněch podivných tvorů. Když se Redhorse s dvěma muži vrátil, bylo jasné, že prošel peklem. Pevnost Llalag však od té doby už nikoho neohrožovala. Redhorsovi se podařilo zničit centrální řídicí mozek a Perry Rhodan se s tím spokojil. Nechal Llalag pouze pozorovat.

"Hotovo, pane!" ohlásil dr. Kao.

Rhodan přikývl a přistoupil ke skupině čekajících mužů. Hovor utichl. Kolem Rhodana se zformoval půlkruh. Všichni stáli, neboť na můstku CRESTU II nebylo tolik míst k sezení.

Rhodan začal:

"Úkol je jasný. Odstartujeme s deseti stroji. Cílem je stanice na jižním pólu, která podle našich výpočtů vytváří stejné nebezpečné pole, jako stanice na severním pólu. Testy prokázaly, že naše letadla sice nedosáhnou obvyklého výkonu 3,2 Mach, ale bez problémů Mach dvě, tedy dvojnásobnou rychlost zvuku. Tím se kupole opět dostávají do našeho akčního rádia.

Pět strojů bude sloužit výlučně k transportu chemických výbušnin. Zbylých pět naloží pohonné látky. A někde budeme, pánové, muset najít místo pro nás samotné. Díky zásobě pohonných látek se pak pěti letadly vrátíme zpět. Určitě vám neprozradím žádné tajemství, když řeknu, že tahle akce se rovná sebevražednému komandu. Ale to jen tak mimochodem.

Dr. Kao, prosím vás o analýzu účinnosti chemických výbušnin, které máme k dispozici!" Šéfmatematik si rozpačitě odkašlal.

"Bojím se, že vás musím zklamat, pane. Vzhledem k celkové kapacitě a k tomu, že výbušniny je třeba posledních několik kilometrů nést, není možné přepravit více než jeden kilogram - myslím tím "normální kilogram" - vysoce účinné výbušniny. Aby byla akce úspěšná, předpokládá to umístění výbušnin na nejcitlivějším místě jižní polární stanice."

"Děkuji vám, doktore," řekl Rhodan. Vážně pohlédl na přítomné muže.

"Myslím, že jste pochopili, co to pro nás znamená. Nestačí nám dostat se k jižní polární stanici, musíme dovnitř. Je vám jasné i to, co závisí na úspěchu naší mise. Vědci na palubě CRESTU II se domnívají, a dr. Kao to svými výpočty potvrdil, že po zničení potenciálního zhušťovače na území jižní polární stanice nebo po jeho ochromení bude probíhat zmenšovací proces opačným směrem. A jen v tomto případě mohou porouchané atomové stroje na CRESTU II zase začít fungovat. Máte nějaké dotazy?"

Nikdo se na nic nezeptal. Perry Rhodan četl ve tvářích shromážděných mužů, že jsou odhodláni ke všemu, aby zničili ďábelskou stanici na jižním pólu.

"Poručíku Hendersone!"

"Pane?"

"Jsou letadla naložena a připravena ke startu?"

"Letadla naložena a připravena ke startu, pane."

"Pak tedy..." Perry Rhodan zdvihl ruku. "Ke strojům!"

* * *

Když do svého letadla nastoupil předposlední muž, otočil se Perry Rhodan ke své ženě.

"No tak, Mory, neboj se. Život nás všech je v rukou Všemohoucího. Nevíme, jaký osud nám předurčil, ale chceme se pokusit žít svůj život co nejlépe."

Mory Rhodanová-Abroová se statečně usmála.

"Nedělej si starosti, Perry. Nebezpečí nás přece provázelo od počátku. Nech mě teď udělat něco, na co jsem málem zapomněla: Perry, dnes začíná nový rok. Přeji ti do roku 2041 tolik štěstí, kolik ho budeš potřebovat."

Perry Rhodan polkl. Pleskl se dlaní do čela. "Je to vůbec možné!" zašeptal. "Prosím tě, pro..."

Mory mu položila dlaň na ústa.

"Už dál nemluv, Perry! Nikdo z nás neměl čas na to myslet nebo se zajímat o datum. Kdybych se před chvílí náhodou nepodívala na hodinky..."

"Musím jít," řekl Perry Rhodan. "Všechno nejlepší v novém roce,

Mory! Ať se všechna tvá přání vyplní!"

"Naše společná přání," opravila ho Mory s úsměvem.

Perry Rhodan stiskl její ruku.

"Na shledanou, Mory! Buď statečná!"

Bez ohlednutí šel k letadlu s označením TJP-1 - "Tilting Jet Rropulsion 1". Poručík Sven Henderson se mu usmíval vstříc. Atlan, který byl rovněž na palubě T-1, jak letadlu krátce říkali, pomohl Rhodanovi do těsné kabiny.

Všechna sedadla byla odstraněna, až na sedadlo pilota. Rhodan se sklonil, když se sklopila střecha kabiny, a zapnul si helmu.

"Všechno jasné, poručíku Hendersone?"

"Ano, pane!"

"OK! Start a následně let v domluvené výšce!"

Henderson potvrdil příjem a udělil ostatním pilotům, povolení ke startu. Za okamžik se ozvalo vytí motorů.

Rhodan se zahleděl dolů. Na okraji letiště stále ještě stála Mory. Vítr jí rozcuchal vlasy. Rhodan přitiskl dlaň na okénko. Mory divoce mávala oběma rukama. Pak mu zmizela z dohledu.

Země byla hluboko pod nimi. Vlevo i vpravo se tyčily příkré stěny pískovcových hor. Hor, které byly před zřícením CRESTU II jen osm metrů vysoké kopečky, ale které z pohledu tisíckrát zmenšeného člověka vypadaly nezdolatelně.

Perry Rhodan hleděl Hendersonovi přes rameno. Z roviny se nyní tu a tam osaměle zvedaly skupiny pahorků a obrysy krajiny se stále více rozostřovaly a už beztak dost tmavé nebe černalo. Jen tři slunce dál zářila jako žluté oči šelem.

"Co je to?" zašeptal Atlan vyděšeně. "Tady přece něco nehraje. Jak to letíme?"

Jako v odpověď se stroj trochu zatřásl, a pak se zase zklidnil.

"Právě jsme překročili Mach dvě, pane," ohlásil se Henderson.

"Při všech bozích Arkonu!" vykřikl Atlan. "Připadá mi, jako bychom letěli poloviční

rychlostí světla."

Perry Rhodan o tom již dlouho přemýšlel. Nyní se jeho rysy uvolnily.

"Omyl. Kdyby to tak bylo, už by nás odpor vzduchu dávno rozemlel na žhnoucí prach. Neletíme rychleji než Mach dvě. Jen se naše vlastní dimenze a tím i možnosti srovnávání posunuly v poměru jedna ku tisíci. V našich očích se pohybujeme rychlostí Mach dva tisíce."

"Dobré nebe!" Atlan se nuceně zasmál. "Vy jste o tom něco věděl, Hendersone?" "Ne, pane. Vypočítal jsem si to. Koneckonců mám speciální výcvik."

Atlan zbledl. "Perry, obávám se, že bývalí barbaři teď převezli nejstaršího představitele kdysi vysoce nadřazené arkonidské rasy."

Rhodan se suše zasmál.

"To nic, jen mysleli hlavou, Arkonidane!"

* * *

Perry Rhodan cítil nervozitu ve všech údech.

"Tady T-3, poručík Nosinsky volá T-1! Kapitáne, žádám o srovnání času!" ozvalo se náhle ve sluchátkách.

"Tady T-1, poručík Henderson. Teď je 18:34 pozemského času. Prosím o srovnání!"

"K čertu! Tady taky!" zaklel Nosinsky.

"Prosím o exaktní srovnání, poručíku Nosinsky!"

"Pane, hlásím: žádná odchylka." Nosinsky vypustil vzduch z plic. "Tady něco nehraje. Nemůžeme být přece na cestě teprve hodinu, poručíku!"

Henderson zavolal ostatní piloty a požádal o společné srovnání času. Bylo 18:34.

"Jste teď klidný, Nosinsky?"

"Promiňte, pane. Zdá se mi, jako bych byl na cestě už celý den."

"Prosím promiňte, že se vměšuji," zaburácel kovový hlas. "Tady je Icho Tolot. Jak víte, je každý trs trávy, každý pahorek a každý obláček tisíckrát zmenšený. My to nevnímáme, protože i my jsme tisíckrát menší. Pro nás je trs trávy pořád trsem trávy, kopeček o výšce dvaceti metrů pořád kopečkem o výšce dvaceti metrů a vzdálenost mezi dvěma pahorky je pro nás řekněme pořád deset kilometrů. Ale pro rychlost letadla to neplatí. Dva pahorky, které jsou pro nás vzdálené deset kilometrů, jsou pro rychlost letadla vzdáleny jen deset metrů, a sto kilometrů prolétne pro naše oči za méně než vteřinu. To vše je pouhý psychologický problém, velice zajímavý psychologický problém, řekl bych."

"Ať do mě hrom bací, jestli na tom vidím něco zajímavého!" rozčilil se Nosinsky.

Tolot se burácivě zasmál.

"Na naší planetě," prohlásil, "se lidem, kteří začnou rozhovor o nezajímavých věcech, říká hnidopiši!"

"Jste spokojen s vysvětlením, Nosinsky?" zapojil se kapitán Cart Rudo.

"Úplně, pane," odpověděl Nosinsky. Bylo slyšet, že nervovou krizi už překonal. "Dám si teď cigaretu. Jestli nevyhoří poloviční rychlostí světla, budu se podle ní alespoň moct orientovat v čase."

Perry Rhodan se usmál, když ve sluchátcích uslyšel všeobecný hurónský smích. Hned byl však opět vážný. Na okamžik zavřel oči, aby zapomněl na uhánějící letadlo.

Ještě jednou byla překonána psychologická krize, relativně nevinná krize. Ale takových krizí bude nepochybně ještě bezpočet. A ne vždy zřejmě pominou tak snadno...

* * *

K příští krizi došlo po zhruba pěti hodinách společného letu.

Jeden po druhém hlásili piloti, že ukazatelé paliva se nezadržitelně blíží k nule. To se

dalo očekávat, neboť akční rádius letadel činil v normálních poměrech jen 13 400 kilometrů, a nyní už urazili 10 800 kilometrů - v poměrech, které by se žádný člověk neodvážil označit za normální. Toto hlášení tedy nikoho neznepokojovalo.

Důvodem všeobecného vzrušení bylo něco docela jiného.

Na jižním obzoru byly zpozorovány podivné světelné jevy. Perry Rhodan se k tomu nevyjádřil, i když byl vůči všeobecnému názoru, že musí jít o něco podobného jako je pozemská polární záře, velice skeptický.

Bezprostředně po hlášení o nedostatku paliva však na onen podivný jev reagovaly i lokátory letadel.

Na vteřinu zavládlo na radiové frekvenci stísněné ticho, pak se ozval zděšený výkřik z mnoha hrdel.

Světelné jevy zesílily. Současně bylo jasné, že se v žádném případě nemůže jednat o polární záři, což potvrdila i hlášení o poloze. Světelné blesky a zářivé skvrny se daleko spíše odehrávaly na masivní ploše, ploše, která se táhla přes celý horizont až daleko do vesmíru - přesně deset tisíc kilometrů, jak udávaly přístroje.

A přímo na ni mířilo obrovskou rychlostí deset strojů. Rychlostí, která jejich posádkám připadala jako poloviční rychlost světla.

Dokonce sám Perry Rhodan, který v té chvíli pochopil, co má před sebou, byl zasažen hrůzou. Bylo mu, jako by jeho srdce sevřely ledové prsty a tiskly ho. Ústa měl otevřená. Z obličeje mu zmizela barva.

Zed', která jako by vyznačovala konec světa, nebyla ničím jiným, než pláštěm jedné ze čtyř kupolí, patřících k jižní polární stanici!

Rhodan věděl, že jednotlivé kupole jsou vysoké "jen" deset kilometrů, mají tvar zvonu a průměr kruhové podlahy činí rovněž deset kilometrů. Samozřejmě se pokusil si představit, jak by asi taková kupole působila na lidi, měřící nanejvýš dva milimetry, ale teď poznal, že taková představa leží mimo možnosti lidského mozku. Očekával sice něco gigantického, ale nebyl připraven na to, že si tváří v tvář takové stavbě bude připadat tak nepatrný.

Když se Perry Rhodan vzpamatoval ze šoku, viděl, že se až dosud precizně zformovaná letka rozdělila. Jednotlivá letadla se rozletěla do všech stran. Rhodan věděl, že vše bude ztraceno, když ho hodně rychle něco nenapadne. Tolot sice na všechny křičel, aby se vzpamatovali, ale to momentálně působilo jenom větší zmatek.

Rhodan zapnul svou vysílačku, předklonil se a dotkl se ramen poručíka Hendersona.

Henderson se otočil. Tvář měl staženou, ale oči byly klidné.

"Poručíku!" zavelel Rhodan tvrdě. "Vyšlete nejvyšší poplašný signál flotily všem letadlům!"

"Pane!" Henderson si odkašlal. "To... To je přece... Přece jenom kupole!"

"Právě!" odpověděl Rhodan. "Asi si myslíte, že jsem se zbláznil, co?"

"Ano, pane! Ach! Prosím o prominutí, pane! Chci říci... Je to přece k ničemu, vyhlásit v naší situaci takový poplach. Kromě nás přece nikdo neušly..."

"Jistěže ne!" přerušil ho Rhodan. "Doufám, že signál vyvolá u všech stejnou úvahu, jako u vás. Třeba se piloti uklidní alespoň natolik, že se budeme znovu moci normálně domluvit."

Henderson pochopil. Už neztrácel ani vteřinu a zatáhl za červenou zaplombovanou páku, která byla na palubě každého vozidla Solární flotily a všude vyvolala tentýž signál. Zneužití bylo tvrdě trestáno.

Perry Rhodan si otřel z čela pot, když uslyšel typický intervalový signál, který normálně oznamoval bezprostřední ohrožení Solárního impéria nepřátelskými silami.

Úspěch se dostavil okamžitě.

Když se signál rozezněl, zmatené výkřiky ve sluchátkách ustaly a rozhostilo se ticho.

Perry Rhodan nastavil vysílačku na nejvyšší výkon.

"Hovoří Perry Rhodan. Jak jste si všichni všimli, objevila se před námi jedna z kupolí

jižní polární stanice. Je tak vysoká, jak jsme vypočítali. Ovšem bohužel si tuto relativní výšku nedokázal nikdo z nás představit. Proto jsme nemohli předejít ani psychickému šoku. Ale mezitím už minulo dost času. Každý normální člověk by ten šok měl překonat. V několika minutách přistaneme. Pak budeme potřebovat jen takové muže, kteří se dovedou ovládat. Ostatní by ohrozili náš záměr. Z tohoto důvodu žádám o okamžité hlášení, zda se někdo necítí schopen zvládnout tento a eventuální další šoky. Ti, kterých se to týká, se po přistání vrátí jedním letadlem na CREST II. Tak tedy ještě jednou: žádám okamžité hlášení!"

Jeden po druhém se hlásili jednotliví piloti. Když se i poslední ohlásil jako plně akceschopný, prohlásil Atlan:

"Tady je zase jednou vidět, jaké jste vy barbaři horké hlavy. Nejdřív všeobecný děs a pak všeobecné vystřízlivění. Duševní nevyrovnanost, tak se tomu říká."

Rhodan se otočil k příteli a přimhouřil oči.

"Tak! Tak ty mi tedy chceš namluvit, Arkonidane, že tě ta kupole nechala zcela chladným?"

"Přesně tak! Od začátku jsem si totiž nedělal žádné iluze. Ty si snad myslíš, že s kilogramem výbušnin zničíš deset kilometrů vysokou kupoli?"

Rhodan se kousl do rtů.

"Přijde na to, jak na to půjdeme, Arkonidane. Byly už svrženy celé planetární dynastie - silou slova. Ale když nevěříš v úspěch, proč jsi tu vůbec s námi?"

Atlan se unaveně a vševědoucne usmál. "Protože vím, jak ukvapení jste vy barbaři, Perry. Možná, že starý, iluzí zbavený muž si zachová tolik nadhledu, že bude schopen ukázat svým přátelům Achillovu patu stanice."

"Naše přístroje hlásí, že okolo stanice není žádný ochranný štít, pane," ohlásil poručík Henderson.

"Tak vidíš!" kývl Atlan na Rhodana. "Tady máš první Achillovu patu. Jsme tak nepatrní, že naše přítomnost nevyvolá u kontrolních mechanismů stanice sebemenší reakci."

"Ty tedy dovedeš člověka povzbudit!" opáčil Rhodan sklesle.

"Je mi úplně jasné, co jsi chtěl říci: proti stanici nejsme nic víc, než deset bakterií, unášených větrem, a..."

"A bakterie, příteli, mohou zabíjet!" dokončil Atlan větu.

* * *

Perry Rhodan se pokoušel chladnokrevně hledět vstříc ocelovému pohoří, které se stále víc a víc blížilo a budilo dojem, že se každým okamžikem zřítí a pod sebou pohrbí všech deset strojů, ale nedařilo se mu to.

Přikázal poručíku Hendersonovi, aby letka snížila rychlost pod rychlost zvuku, a vzdálenost od země udržovala na pěti metrech.

Pak si představil, jak deset komárů v pětimilimetrové výšce nad zemí útočí na nejlepší bitevní lod Solární flotily.

Řekl to Allanovi.

Arkonidan se usmál.

"Uhodil jsi hřebíček na hlavičku, barbare. Jen jednu otázku mi dovol: zaregistrovaly by přístroje pozemské bitevní lodi, že se k ní přiblížilo deset komárů?"

"Ani kdyby se usadili přímo na lokátorech," odvětil Rhodan ironicky.

Allanovi se zablýskalo v očích.

"A co chceme víc, Perry? Ať už stanici spravují roboti, což předpokládám, nebo organické bytosti, vůbec přistání letadel nezaregistrují. A bytosti, které z těch "komárů,, vystoupí, budou nápadné ještě méně, protože jsou ještě menší. Můžeme se dostat prakticky kamkoli, aniž bychom se vystavovali nebezpečí. Co můžeme chtít víc?"

“Maličkost. Chceme tu někde “snést vajíčka”, a sice tam, kde napáchají největší škodu. Můžeš mi říci, kde to je?”

“A co Wuriu Sengu?” opáčil Atlan.

“Doufejme, že nám Wuriu Sengu dokáže pomoci. Ale jak vidím, teď můžeme přistát.”

Poručíka Hendersona napadlo zřejmě totéž. Stroje se snesly mezi dva pahorky na kvetoucí louku.

“Počkáme ještě pět minut!” zavelel Rhodan. “Když se pak v kupoli stále ještě nebude nic dít, začneme vykládat.”

Poručík Henderson si sundal helmu a s rozpačitým úsměvem se zadíval na Rhodana.

“Obávám se, pane, že jsem příliš brzy vydal povel k přistání. Ale kupole se mi zdála být tak blízko, jako bychom na ni měli každým okamžikem narazit. Přitom měření prokazuje, že k ní zbývá ještě deset kilometrů.”

“Těch deset kilometrů je ve skutečnosti jen deset metrů!” řekl Atlan.

Henderson se otřásl.

“Nejstrašnější zlý sen by nemohl být tak děsivý jako skutečnost na Hororu, pane. Bojím se, že mě to bude pronásledovat do konce života.”

“Bojím, se, že mě také,” zamumlal Atlan tak tiše, že mu rozuměl jen Rhodan, “a to budu možná žít ještě tisíce let...”

* * *

Pětadvacet elitních vojáků Solárního impéria mlčky vystoupilo z letadel.

Privítala je kořenitá vůně květin a čerstvé trávy. Na jihovýchodě stála tři žlutá slunce a šířila životadárné teplo.

Pětadvacet mužů speciálního komanda přesto mrazilo.

Nic nebylo platné, že ostentativně hleděli k severu. Věděli, jak to

vypadá za jejich zády, že se tam vysoko k nebi tyčí chladná, lesklá a hrozivá zeď.

A ještě něco jim nedoprávalo klidu.

Země pod jejich nohama se bez ustání lehce chvěla a vzduchem se neslo tichounké brumlání.

To vše jim až bolestně připomínalo, že se nacházejí v gigantické technické pasti, stvořené bytostmi, které vedly zoufalou válku a prohrály ji, stejně jako ty, co kdysi obývaly povrch Hororu.

Čas zahladil rány způsobené atomovou válkou. Znovu bylo možné dýchat vzduch, mezi holými horami a pouštěmi byly travnaté louky a dokonce i lesy, kde žili malí savci, hmyz a v řekách a rybnících ryby - ale bylo tu i děsivé zařízení, které vše, zvířata, rostliny i ostatní donutilo k tisícínásobnému zmenšení. Jedině a pouze toto zařízení si zachovalo svou původní velikost.

A teď přišlo dvacet pět mikroskopicky malých Davidů, aby přemohlo Goliáše...

* * *

Perry Rhodan udělil povely. Každý z pětadvaceti mužů měl svou úlohu.

Melbar Kasom, obrovitý Ertrusan, Epsalan Cart Rudo a Haluťan Icho Tolot, v porovnání s ostatními giganti, se postarali o největší část nákladu výbušnin.

Perry Rhodan a Atlan rozdělili zbytek. Nálože byly rozděleny na dvanáct malých nákladních vozíků, pocházejících z nejrůznějších částí CRESTU II. Když bylo vše hotovo, nechal poručík Henderson nastoupit jednotku. Perry Rhodan a Atlan se mezitím obrátili k devíti mužům, kteří měli pod velením poručíka Orsyho Orsona zůstat v záloze.

Orson byl milý chlapík. I když mu bylo teprve jedenadvacet let, žil podle hesla: “Hlavně,

aby nám bylo dobře". Nezdálo se, že by si z téměř hrozné blízkosti kupole něco dělal. Jedině pozornému Rhodanovu pohledu neušlo lehké chvění poručíkovy brady, když se zářícím obličejem podával hlášení.

"Znáte svůj úkol, poručíku?"

"Ano, pane! Doplnit palivo u pěti letadel, která jsou určena k návratu a přezkoušet jejich technický stav."

Rhodan přikývl.

"Nepodceňujte to, poručíku. Může na tom záviset náš život. Když budeme uvnitř kupole, nebezpečí zřejmě hrozit nebude, ale jakmile zapálíme roznětky, bude to pro stanici znamenat poplach. Pak musíte být připraveni ke startu, abychom mohli jen nastoupit, až se vrátíme. A... Pokud jde o kupoli, poručíku - vzpomeňte si občas na to, že jsme čtyři úplně stejné kupole na severním pólu zničili jediným útokem CRESTU II."

Orson si povzdechl. "To jsme my i CREST II byli ještě o něco větší, pane!"

Rhodan vážně přikývl. "Ale mozek nám funguje pořád ještě stejně dobře jako tenkrát, chlapče, a o to nakonec půjde."

"Ano, pane!"

"Myslíš, že si to děčko zachová chladnou hlavu?" zeptal se Rhodana Atlan.

Rhodan se na něj úkosem podíval. "Je to poručík elitní skupiny flotily. Nezapomínej na to, Arkonidane. Pokud jde o jeho chladnou hlavu, myslím si, že se ukáže, co v něm je, teprve až tady půjde do tuhého."

"Komando připraveno k akci, pane!" oznámil poručík Henderson.

Perry Rhodan ještě jednou pohlédl každému z mužů do očí. Icho Tolot, Melbar Kasom a Cart Rudo stáli trochu stranou. Poručík Don Redhorse byl první v řadě devíti nastoupených mužů. Čejen vypadal jako kdysi jeho předkové na válečné stezce. Dlouhé modravě černé vlasy mu vlály ve větru. Za ním stál poručík Ray Burdick, hubený mužský, jenom kost a kůže. Následoval poručík Finch Eysman. Jeho hnědé oči vypadaly zasněně jako vždycky a ústa měl trochu pootevřená, jako by se divil grotesknosti situace. Anatol Kyofy naproti tomu vypadal jako dobrácký sedlák. Acter Burrol a Haduy Lam stáli uvolněně jako obvykle. Malý, kulatý Japonec Taká Hokkado působil jako věčný smíšek, ale skrývala se v něm mimořádná síla a odvaha. Radu uzavíral tmavovlasý poručík Conrad Nosinsky, jehož tvář byla jako maska - nedalo se z ní nic vyčíst.

Společně s poručíkem Hendersonem, Wuriu Sengem, Atlanem a Rhodanem čítalo komando patnáct mužů.

Rhodan se chladně pousmál. "Krásná slova mohu jistě nechat stranou, pánové. Ještě jednou: očekávám, že každý z vás vydá veškerou svou sílu a odvahu a zároveň očekávám i železné sebeovládání a disciplínu. To je vše. Poručíku Hendersone, ved'te komando do akce!"

3.

Hluboký podzemní zvuk zesílil. Bylo teplo.

"Třicet stupňů Celsia," poznamenal Atlan, jako by četl Rhodanovy myšlenky. "Docela slušná teplota na polární oblast, co?"

"A brzy nám bude ještě tepleji," zaburácel Icho Tolot. "Kupole určitě nebude zrovna studená."

Rhodan se na Haluťana zahleděl. Kdykoli viděl Icho Tolota, přišlo mu zatěžko uvěřit, že tenhle obr měří jen tři a půl milimetru. Ptal se sám sebe, co se asi odehrává v obou mozcích onoho podivného, mimořádně inteligentního tvora. Haluťané už nebyli těmi agresivními bytostmi, které před více než 50 000 pozemskými lety ovládaly velkou část Mléčné dráhy. Dalo-li se soudit podle Tolota, museli to být mírumilovní, přívětiví, vysoce humánní a mimořádně inteligentní tvorové i když vypadali jako netvoři.

Tolot se vlastně ke Rhodanovi připojil jen proto, že ho, jak bylo pro příslušníky jeho rasy typické, přepadla neovladatelná touha po dobrodružství. Jen proto upozornil Rhodana na sluneční transmitter, který ve středu Mléčné dráhy tvořilo šest obrovských modrých sluncí, a jenž byl dílem nepředstavitelně mocné rasy, jíž se s úctou říkalo Mistři ostrovů...

Tato rasa vybudovala před mnoha desetitisíci lety transmitterovou cestu do galaxie Andromedy.

Pomocí galaktocentrického transmitteru se CREST II na tuto "cestu do Andromedy" dostala. Soustava Twin však loď vrátila zpět do normálního vesmíru - a bez Tolotovy pomoci by už tam našla výprava svůj konec. Tajemní Mistři ostrovů dokázali svou cestu ochránit. Expedice byla na každém kroku vystavena rafinovaným pastem a nesčítným zkouškám. Planeta Horor představovala zatím nejnebezpečnější past - a možná i poslední. Dvě rasy, které Mistři na planetě umístili, překonaly ve strašlivé vyhlazovací válce dokonce i krutou fantazii svých stvořitelů. Ony - nebo přinejmenším jedna z nich - to byly, kdo vybudoval obě polární stanice a vybavil je multiplikátorem potenciálu - a tím odsoudil veškerý život na planetě Horor k tisícínásobně zmenšené formě existence, jak se zdálo, na věky.

"Vidím, že by vás zajímalo, jestli Horor nasytí mou touhu po dobrodružství," zahřměl Tolot. "Pravděpodobně mou odpověď nepochopíte, pane. Pro mé poměry totiž dobrodružství teprve začíná. A skončí teprve tehdy, až vyřešíme tajemství Mistrů ostrovů. Kdybych ovšem věděl, co nás na téhle planetě všechno čeká, sotva bych s vámi tak lehkomyšlně letěl do slunečního transmitteru."

"To je tak," mínil Rhodan sarkasticky, "když chce být vejce chytřejší než slepice. Přece jste věděl, že ani v časech největší agresivity se vaše rasa nikdy neodvážila zkoumat tajemství slunečního transmitteru..."

Tolot zamával rukama. "Pane, dokonce ani v nejlepších dobách neměla má rasa tu soudržnost, odvalu a vtip, kterými se vyznačujete vy Pozemšťané. Myslel jsem, že moje duševní schopnosti a vaše specifické vlastnosti nás učiní neporazitelnými."

"A teď zažíváte hořké zklamání, co?"

Tři červené oči Halut'anovy jasně zaplály. "A není první, pane. Přecenil jsem sebe - stejně jako vás, pokud jde o to, co se stalo. Ale u dramatu záleží vždycky na konci - a v tom jsem ovšem optimistou."

Tolot se náhle zarazil. Jeho varovný výkřik zazněl v halutštině, ale i tak všechny členy speciálního komanda zelektrizoval.

V příštím okamžiku prozrazovaly už jen malé obláčky prachu, že se tu živé bytosti chystaly překonat plochý pahorek, který je dělil od široké řeky. Maskovací obleky vypadaly jako součást okolní krajiny. Rhodan se převalil k Toloto-vi.

"Co se děje?"

"Budova!" vyrazil ze sebe Halut'an a natáhl paži.

"Tam vepředu, pane! Mezi těmi skalisky na břehu!"

* * *

Perry Rhodan přiložil k očím dalekohled.

V první chvíli viděl jen bizarní skalní útvary na břehu řeky. Pak objevil tupý kužel, který se mezi skálami úplně ztrácel.

Bylo zapotřebí orlího zraku Halut'ana, pomyslel si, aby se na tuhle vzdálenost dalo poznat, že jde o budovu. Pak ho jako bleskem zasáhlo poznání.

Byla to vesmírná loď!

"Pozor!" vykřikl.

"Všichni se stáhněte zpět za pahorek! Eysmane, Hokkado, Tolote! Odložte náklad, doprovodíte mě tam naproti. Atlane, zůstal bys prosím tady?"

"Dobrá, dobrá, barbare!" odpověděl Atlan lhostejně. "Zase jednou si myslíš, že by ti starý Arkonidan k ničemu nebyl."

"Nemluv nesmysly!" rozzlobil se Rhodan. "Víš moc dobře, proč tu máš zůstat!"

Atlan se tiše zasmál. "Vím, vím! Tak už běž a podívej se na ten vrak. Jeho posádka měla, jak se zdá, ještě větší smůlu, než my."

"Ty víš, že je to vesmírná loď... ?"

"Stále ti říkám, že mě, starého muže, podceňuješ."

Rhodan nedokázal zcela skrýt rozpaky. Čekal, dokud se celá skupina nestáhla, a pak vstal. "Tak pojd'me, pánové!"

Tři Pozemšťané a Haluťan pospíchali dlouhými kroky dolů z kopce. Po pěti minutách byli na břehu u skalisek. Před nimi se tyčila neznámá vesmírná loď. Nedokázali určit, komu patří - tenhle typ neznali. Rhodan, Eysman a Hokkado se trochu bezradně rozhlíželi. Tolot zatím rval obrovskými pažemi z lodi dolů polštáře řas, kterými byla obrostlá.

"Tak co?" ptal se Rhodan napjatě.

Tolot se zasmál. "Byl jsem hlupák, pane! My Haluťané jsme v našem zlatém věku kdysi měli podobné lodě. Ale měl jsem vědět, že tohle žádná halutská loď být nemůže. V našich archivech není ani zmínka o nějaké expedici do slunečního transmiteru."

"Třeba je to loď vymřelých obyvatel povrchu planety, pane," mínil Eysman.

Rhodan pokrčil rameny. "Myslíte, že by se dalo nějak dostat dovnitř, Tolote?"

"Tam nahoře je vstup, pane. Otevřu ho."

* * *

Tolot se zapřel mohutnýma nohama do země a odrazil se. Skok byl přesně vypočítaný. Asi v deseti nebo jedenácti metrech výšky rozpráhl silné paže a zachytil se za polštář řas. Pak se, zapřený jen o nohy, dal znovu do strhávání chomáčů řas. *Vypadá jako divoká příšera*, pomyslel si Rhodan. *Ale kolik intelligence se v tomhle medvědovi skrývá!*

"Hotovo!" zakřičel Tolot shora. "Můžete!"

Taka Hokkado hvízdal, o krok ustoupil, našel si pro nohy pevnou oporu a začal šikovně jako opice šplhat vzhůru. Po chvíli zmizel v otvoru, který Tolot vytvořil.

Než tomu Rhodan stačil zabránit, následoval ho Finch Eysman. Poručík se dostal až do pěti metrů, pak však bezmocně sklouzl zpět.

Rhodan ho zachytil.

"Hoďte dolů lano, Hokkado!" přikázal. "Každý neumí šplhat tak skvěle, jako vy."

Hokkado se usmál na celé kolo. "Já vím, pane. Už jsem ho připravil. Pozor, hážu!"

Tenká, ale neuvěřitelně pevná nylonová šňůra se snesla Rhodanovi k nohám.

"Uvažte si ji kolem pasu a pevně se držte, pane!" volal Hokkado.

Rhodan ho poslechl. Za několik vteřin byl nahoře. Pak Japonec vytáhl Eysmana.

Rhodan nedůvěřivě postoupil o několik kroků dál do lodi.

"Tolote?" zavolal.

"Okamžik, pane!" ozval se dunivý Haluťanův hlas. "Odklízím právě z cesty nějaké trosky. Pak můžete přijít."

V hloubce lodi to praskalo, dunělo a skřípalo, jako by se řítila mohutná stavba.

"Hotovo!" zakřičel pak Tolot.

"Myslíte, že můžeme použít tady tu skluzavku?" ptal se Rhodan a nedůvěřivě si prohlížel kanál, hladký jako zrcadlo, který se spirálovitě stácel a vedl kamsi do nitra lodi.

"Nebojte se! Použil jsem stejnou cestu, pane. Překážky už jsem odstranil a čekám tu na vás."

Rhodan rozsvítil baterku, která mu visela na hrudi, opatrně se posadil na úzkou skluzavku a pustil se. Materiál, z něhož byl kanál vyroben, byl hladký jako led. Kolem Rhodana se

míhaly stěny a pak se náhle jemným trhnutím zastavil, jak ho Tolot zachytil.

"Co je to za divné bytosti, když místo výtahu používají skluzavku?" vyhrkl Rhodan.

Tolot se zasmál. "Totéž by si pomysleli oni, kdyby chtěli použít nouzový žebřík v šachtě uvnitř CRESTU II. Představte si Mollusky, kteří nemají žádné údy, jak mají šplhat po žebříku, pane!"

"Ať je to jak chce, tahle loď mě momentálně zajímá jen do té míry, pokud nám může něco prozradit o slabých nebo silných stránkách stanice. Všechno ostatní má čas."

"Tak to vás budu muset zklamat, pane," řekl Tolot. "Už jsem byl úplně dole. Tahle loď měří asi sto dvacet pozemských metrů. Po její posádce tu ovšem nezůstaly žádné stopy. Možná se už rozpadla na prach."

Rhodan vzal baterku a posvítil do hloubky. Viděl poškozené zdi a všude jakési záhadné předměty. Jeden byl hned vedle něj. Vypadal jako vyboulený, pomačkaný kožený kufr. Rhodan se náhodou dotkl. Povrch předmětu se měkce poddal, jako plastická láhev naplněná vodou.

"Máte ponětí, co by to mohlo být, pane?" zeptal se Halut'an.

"Tušení, ano..." Rhodan se oťrásl. "Otevřete to, jestli můžete. Ale opatrně!"

Tolot přitlačil prst na povrch té věci. Po chvíli námahy pronikl prst dovnitř. Když ho Tolot vytáhl zpět, vytryskl ze vzniklé díry žlutavý proud, který rychle opadl a vytvořil na povrchu jakousi rosolovitou kaluž.

Tolot prst olízl. "Bezpochyby organická substance, pane."

Vtom se z místa, kde byl poručík Eysman, ozvaly zvuky, jako by někdo zvracel.

"Promiňte!" řekl Halut'an., "Zapomněl jsem, jak jsou Pozemšťané přecitlivělí."

"V pořádku," odpověděl Rhodan. "Vzpamatujte se, Eysmane!"

"Ano, pane!" ozval se poručík, ale hned potom následovaly opět dávivé zvuky.

"Poručíku!" zařval Rhodan.

"Já... já... to... nejsem," ozval se slabý hlas. "Hokkado..."

Rhodan cítil, jak se mu zvedá žaludek.

"Necháme ta rozpadlá těla odpočívat v pokoji," rozkázal. "Tolote, dostaňte nás nahoru. Potřebujeme nutně čerstvý vzduch."

* * *

S bledými obličejí se vynořili z vraku lodi.

Jen na Icho Tolotovi nebylo nic znát. Na tom nebylo nic zvláštního, vezmeme-li v úvahu, že Halut'an byl s to díky svému nekonečně přizpůsobivému metabolismu přeměnit jakoukoli existující látku na potravu. Přirozeně mu byl tedy pocit odporu cizí.

"Přál bych si být na Halutu," řekl Tolot. "Přál bych si prohledat archiv své rasy. Mám pocit, jako bych už jednou měl v rukou informaci o inteligentních Molluscích, kteří stavěli takové lodě. Bohužel náš archiv obsahuje informace o velkém množství takových ras, a já se tehdy o ně nijak nezajímal, jinak bych znal všechny typické konstrukční znaky jejich lodí."

Pomalou se vraceli zpět k pahorku, kde čekali ostatní.

"Každopádně to musela být velice mírumilovná rasa," řekl Finch Eysman pomalu.

"Jak jste na to přišel?" ptal se Rhodan.

"Přistáli v bezprostřední blízkosti kupole, pane, a přesto jsme nenašli žádné stopy po boji. Myslím, že přistáli s nadějí, že zde naleznou stejně mírumilovné inteligentní bytosti, jako jsou sami, a pak je zasáhl multiplikátor potenciálu pole. Jinak si to nedokážu vysvětlit."

"Zajímavá teorie, poručíku. Jenže jste na něco zapomněl: když se chce někdo dostat na Horor - a ještě k tomu na povrch tohoto ďábelského světa - musí obstát v nesčetných bojích na život a na smrt. Bytosti, které jsou tak naivní, jak to předpokládáte o Molluscích, by se vůbec nedostaly až na Horor, ztroskotaly by už v soustavě Twin."

"Anebo v jiném záchytném místě," doplnil ho Tolot.

Rhodan zdvihl tázavě obočí. "Chcete říct, že Molluskové mohli stejně dobře přijít z Andromedy?"

"Jednoho dne se to dozvíme, pane."

"Díky, Tolote."

"Za co, pane?"

"Za váš optimismus. Přál bych si ho mít tolik, jako vy."

"Tak co jste objevili?" zeptal se Atlan, když se znovu setkali. Čekající muži vstali a s otázkami v očích hleděli na Prvního administrátora.

"Ztroskotanou loď příslušníků pravděpodobně nějaké molluské rasy," odpověděl Rhodan. "Víc zatím nevíme. Myslím, že je na čase jít dál. Řeka nás tak jako tak zdrží déle, než nám bude milé."

Muži se dali mlčky do pohybu. Na břehu zpěněného proudu se zastavili.

"Co teď?" zeptal se poručík Henderson.

"Přeplaveme!" navrhl poručík Nosinsky.

"Jen to zkuste," pobízel Tolot. "Vylovit vás můžu kdykoliv."

Rhodan zavrtěl hlavou.

"Není moudré zbytečně mařit síly i čas. Nikdo, snad kromě vás, Tolote, Kasoma a Ruda, by přeplavat nedokázal. Svážeme k sobě naše nylonová lana. Tolote, přeplaval byste s koncem lana na druhý břeh?"

"Bez problémů, pane."

"A co když se nálože namočí?", namítl Atlan.

"Jsou zabaleny vodotěsně," řekl Rhodan. "Ale máš pravdu, Arkonidane. V naší situaci nesmíme nic riskovat. Vyložte balíčky a svažte je k sobě. Musíme dostat nálože na druhou stranu po laně nad vodou."

Když bylo vše připraveno, skočil Tolot s lanem v jedné ruce do rozbouřené řeky. Kolem jeho mohutného těla se roztočily víry a pokoušely se ho stáhnout do hloubky.

A najednou Haluťan zmizel.

Než mohl kdokoli cokoli říct, vrhl se Taka Hokkado za ním.

"Blázne!" rozzlobil se Rhodan.

"Ale Tolot, pane!" vykřikl Eysman. "Nemůžeme ho přece nechat utopit."

Melbar Kasom se burácivě zasmál.

"Vy jste ale naivní, Eysmane! Tolot se přece vůbec utopit nemůže. Jen někdo, kdo neví o schopnostech Haluťana zhola nic, může přijít na myšlenku mu pomáhat - jako třeba ten tvrdohlavý Japonec."

"Zcela správně," souhlasil Rhodan. "Tolot udělá to jediné správné, totiž že se na druhou stranu dostane po dně. Protože vydrží hodiny bez kyslíku, nebude to pro něj žádný problém."

"Jenže Hokkado ho nemůže napodobit," dodal Kasom. "Jak vidím, budu ho odtamtud muset nakonec dostat já."

Vtom se deset metrů od břehu vynořil Taka Hokkado. Pokoušel se plavat, ale mohutný proud ho strhával dál a dál od břehu a řeka byla široká alespoň šest set metrů.

Melbar Kasom neváhal a skočil do řeky.

Atlan se zatvářil ustaraně. "A kdo vytáhne jeho?"

"Kasoma? O něj si nemusíš dělat starosti," mínil Rhodan.

Ale minuty mýjely a ani po Kasomovi ani po Hokkadovi nebylo ani stopy. Ostatní muži mezitím ze tří nákladních vozíků zkonstruovali něco jako sedačku lanovky.

Vtom se vynořil Tolot.

"Tolote!" zavolal na Haluťana Rhodan. "Až budete na druhé straně, dívejte se, jestli neuvidíte Kasoma nebo Hokkada!"

"Ano, pane!" S těmito slovy zmizel Haluťan zase pod vodou.

"To je fantastické, jak to dělá?" vyhrkl Eysman.

"Vsadím se, že žádný z nás by se nedostal dál, než do poloviny - snad až na kapitána Ruda."

Rhodan přikývl. Náhle si všiml, jak se poručík Redhorse svléká.

"Co je to s vámi?" vyjel na něj.

"Urazil mě, pane," odpověděl poručík Redhorse upjatě a podíval se chladně na Eysmana. "Přeplovu řeku a ukážu mu, co umí Čejen!"

Eysman zbledl, ale v oné kritické chvíli prokázal formát. Pevným krokem přistoupil k Redhorsovi, podal mu ruku a řekl: "Beru svou neuváženou poznámku zpět, poručíku. Víím, že byste to dokázal, ale mějte prosím ohled na naši situaci. Budeme vás ještě potřebovat, jestli se Kasom nebo Hokkado dostali do problémů."

Redhorse se na něj ještě chvíli temně díval, ale pak se mu tvář rozjasnila. "Přijímám vaši omluvu, poručíku! - Pane!" obrátil se k Rhodanovi. "Prosím, dejte mi vědět, až mě budete potřebovat."

"V pořádku, poručíku!" Perry Rhodan se kousl do spodního rtu. Náhle začal chápat, proč se jinak tak rozumní a disciplinovaní muži chovají náhle jako tvrdohlaví výrostci. Tváří v tvář zdánlivě nepřekonatelné a všemocné kupoli si očividně potřebovali dokázat své síly.

"Hůůůh!" Z druhého břehu k nim dolehl řev.

"To může být jediné Tolot - nebo Kasom," řekl Atlan.

Kapitán Rudo přiložil dlaně ke rtům jako kornout. "Hůůůh! Tolote! Jak to vypadá?"

Ostatní muži si z bolestivým výrazem zakryli uši. Jen Rhodan se sám pro sebe usmíval. Zdálo se, že jeho teorie se potvrzuje.

"Jsou oba tady!" ozvalo se. "Hokkado byl o čtyři vteřiny rychlejší, než Kasom!"

"U všech rohatých!" ujelo Rayovi Burdickovi. "To bych do něj tedy neřekl!"

Dál už vše probíhalo hladce. Za půl hodiny byli už všichni na druhém břehu.

Když překonali tři sta metrů vysoký hřeben kopce, zbývaly jim ke kupoli už jen dva kilometry. Pohled na ni nedokázal už nikdo snést. Pochodovali s hlavami skloněnými, mlčky a zarputile k cíli, z něhož jako by vycházel ledový dech a postupně jim svíral srdce.

* * *

Posledních sto metrů bylo příšerných.

I když věděli, že oněch sto metrů je pro normální tvory jen sto milimetrů, a že když nebyli objeveni až dosud, je to nyní prakticky vyloučené, přesto někteří propadli panice.

Tu a tam se některý z mužů vrhl na zem a odjíšťoval zbraň.

Rhodan se zachvěl při myšlence, co by se stalo, kdyby byl někdo tak šílený a vystřelil. Oddechl si, až když se dostali ke stěně kupole.

Kupole zblízka už najednou nevypadla tak děsivě. Jen bylo třeba nemyslet na to, jak vysoko do nebe sahá. Konec už vidět nebylo. Zblízka bylo také patrné, že kupole není hladká. Připomínala spíš měsíční krajinu plnou kráterů.

Atlan si povzdechl. "Tohle by mě ani ve snu nenapadlo, barbare! Když si uvědomím, že jsme v situaci mikroba, který se hodlá šplhat po na naše poměry hladké sklenici..."

"Nemysli na to, příteli!" zašeptal

Rhodan. "Já se celou dobu snažím na něco takového nemyslet."

Rhodan vyhlásil dvacet minut k odpočinku.

Tolot sebou praštil vedle Rhodana a nenucené se na něj obrátil: "Tak co pane, co máte v plánu teď?"

"Na tvém místě bych se proti takovým naivním otázkám důrazně ohradil, Perry," mínil Atlan.

Rhodan vzdychl. "Už mne unavuje rozčilovat se kvůli takovým maličkostem,

Arkonidane." Zkoumavě se na Tolota zahleděl.

"Navrhuji, Tolote, abyste se pořádně rozběhl a plnou silou prorazil stěnu kupole. Když změníte strukturu svého těla na tvrdost terkonitové oceli, měla by to pro vás být hračka."

"Děláte si ze mě právem legraci, pane." Tolot se potichu zasmál.

Perry Rhodan si zastínil rukou oči a prohlížel si se zakloněnou hlavou stěnu, posetou masivními trychtýři. Paprsky jednoho zapadajícího slunce se mísily s ještě stále silným světlem dalších dvou sluncí Hororu a vytvářely barevnou, matoucí hru světla a stínů. Rhodan zavřel oči, zavrtěl hlavou, a pak oči znovu otevřel.

"Nevím," řekl tlumeně, "ale zdá se mi, jako by támhle z jednoho otvoru vycházel dým."

"Zcela správně, pane!" prohlásil Kasom pobaveně. "Ten otvor je hlavička dýmky poručíka Burdicka a ten dým je kouř jeho smrdutého tabáku. Ten chlapík, co je jen kost a kůže, si za koníčka vybral zrovna horolezectví. Jen si pomyslete! Před chvílí jsem ho viděl, jak se šplhá nahoru. Na světě jsou stále ještě romantici!"

Rhodan vstal a protáhl se. "Kasome, ten člověk tam nahoře si zaslouží metál. A víte proč?"

"Ne, pane."

"Ale já to vím," řekl Tolot. "Protože jeho chování je symbolem lidského chování vůči všemocně působící přírodě. Proto my Halut'ané tak obdivujeme lidskou rasu."

Všichni sebou trhli, když se ozval hluboký, dunivý zvuk.

Melbar Kasom zrudl. "Prosím o prominutí. Kručí mi v žaludku."

4.

,Wuriu Sengu stál před Perry Rhodanem s bezvýrazným obličejem. Ovládal se výborně.

"Sengu!" řekl Rhodan naléhavě. "Tohle je vaše chvíle. Na vašich schopnostech záleží, jestli objevíme Achillovu patu stanice."

"Pokud se vůbec nachází právě v téhle kupoli, příteli," dodal Atlan vážně.

Rhodan stiskl rty. "Arkonidane," řekl s nevolí v hlase, "žádné pesimistické předpovědi teď nepotřebujeme. Je snad jasné, že není v našich silách, dostat se do nějaké jiné kupole. Další dvě jsou čtyřicet kilometrů vzdálené - pro nás jsou tedy vzdálené čtyřicet tisíc kilometrů!"

Atlan mu položil ruku na rameno. "Dobrá, dobrá, mladý muži. Nechtěl jsem nikomu brát odvahu."

"To by se vám ani nepodařilo, pane!" řekl Wuriu Sengu. "Nebyli bychom tu, kdybychom se vzdávali tak lehce!"

"Mám nejdříve vystoupit nahoru sám, pane?" zeptal se pak Rhodana. "Nebo půjdete se mnou?"

"Odsud toho moc nevidíte, co?" ptal se Rhodan.

"Vůbec nic, pane."

Rhodan pkývl a nedal na sobě znát zklamání. Wuriu, mutant-zírač, dokázal za normálních okolností proniknout pohledem skrz pevnou látku i z větší vzdálenosti. Ale zesilovací pole ochromilo všechny paranormální schopnosti, u některých mutantů dokonce stoprocentně, a bylo by příliš velkým štěstím, kdyby se to Sengua vůbec nedotklo.

"Poručíku Burdicku!"

Ray Burdick předstoupil.

"Vaším koníčkem je horolezectví, že ano?"

"Ano, pane!"

"Řekněte mi: kde vůbec k němu najdete příležitost, když jste měsíce nebo i roky na cestách s CRESTEM II?"

Burdick zčervenal. Rozpačitě pohlédl na kapitána Ruda.

“Pane, na stěnách hangáru je plno nerovností - zkušební rampy, údržbářské plochy, přepážky a tak dále. Když jsem měl volno.

“Poručíku...!” Kapitán Rudo byl zděšen. “Vy jste bez mého svolení...”

“Nechme palubní předpisy pro jednu stranou, kapitáne!” Rhodan se na Ruda spiklenecky podíval.

“Šlo mi teď jen o to, abych se dozvěděl, jestli má poručík dostatečnou kondici, aby mohl velet horolezecké etapě naší akce. Zdá se, že tomu tak je. Poručíku Burdicku, tímto vás pověřuji, abyste speciálnímu komandu sloužil jako horský vůdce. Postarejte se o to, aby se všichni dostatečně jistili! Rozumíme si?”

Ray Burdick se postavil do pozoru. “Ano, pane! Mohu okamžitě udělit pokyny?”

“Prosím vás o to.”

Rhodan se obrátil k Rudovi. “Máte na palubě skutečného mistra svého řemesla, kapitáne, a nevěděl jste o tom,” usmál se.

“Však já si to s ním ještě vyřídím, pane, na to se spolehněte!” zaburácel Rudo, ale oči se mu přitom usmívaly.

Jako mouchy na zdi pokoje! pomyslel si Rhodan, když se po deseti minutách podíval vzhůru.

Tolot, Kasom a Rudo naštěstí Burdickovu pomoc nepotřebovali, stejně jako Don Redhorse, který se odmítl připoutat k lanu. Taka Hokkada urazil rychle prvních patnáct metrů, ale pak naprosto selhal. Naproti tomu Finch Eysman mohl brzy působit jako Burdickův asistent.

Konečně se ozval Wuriu Sengu. Rhodan na to už dlouho čekal a okamžitě dal znamení. Všichni muži se postupně shromáždili ve stejné výšce a zavěsili se na nejrůznější výčnělky a trhliny ve stěně. Wuriu Sengu stál v jedné obzvláště hluboké trhlíně a tiskl obličej ke stěně.

Zavládlo ticho. Ray Burdick si zapálil dýmku a pomalu ji vychutnával. Minuty ubíhaly. Pro Rhodana to byla muka. Pak se Sengu konečně otočil. Ve tváři byl šedý.

“Tak co...?” ptal se Atlan bez dechu.

Sengu se unaveně, rezignovaně usmál. “Viděl jsem dovnitř, ale...,” zhluboka se nadechl, “...nevím, co jsem viděl. Pro mé oči jsou stroje uvnitř kupole příliš gigantické. Z přístrojů, vysokých v normálním případě možná jen deset metrů, vidím jen nepatrný zlomek. Uvědomte si prosím, že z deseti metrů se pro nás stalo deset tisíc! Vpravo jsem viděl začátek energetické stěny...” Mutant pokrčil rameny.

Všichni sebou trhli, když se náhle ozvaly rány.

Conrad Nosinsky stál v jednom póru se zdviženými zkrvavenými pěstmi a marně se bránil železnému obětí Raye Burdicka. Burdick ho udeřil dlaní do tváře. Nosinského bledý obličej zčervenal, a pak se jeho zamlžený pohled opět vyjasnil.

Ruce mu klesly podél těla.

“Díky, Burdicku.”

“Co se stalo?” zeptal se Rhodan, ačkoli to tušil.

“Pustil se náhle do stěny pěstmi,” odpověděl Burdick. Pokrčil rameny a natáhl ruku. “Facka je pořád ještě nejúčinnější protišoková terapie, pane.”

“Prosím o prominutí, pane,” zamumlal Nosinsky rozpačitě.

Rhodan jen přikývl, pak se otočil k ostatním.

“Jak vidíte, stále na nás číhají nová překvapení. Lidská fantazie se živí pouze lidskými zkušenostmi a nedovede si proto představit něco, co leží za jejími hranicemi. V této situaci proto zažíváme stále nová překvapení, i když základní problém je nám všem známý. Má někdo nějaký návrh, jak bychom i přes naši miniaturnost a nedostačující prostředky mohli dovést náš záměr ke zdárnému konci?”

“Mohu něco říci, pane?” ozval se shora Tolotův hlas.

“Aha!” poznamenal Atlan sarkasticky. “Chlapík s počítačem místo mozku má řešení

samozřejmě po ruce!"

Tolot na jeho jedovatou poznámku nijak nereagoval.

"Když jsme se blížili ke kupoli, všiml jsem si dř, které mohly sloužit jedině k přívodu vzduchu a větrání. V poměrně malém odstupu jsou umístěny kolem dokola kupole. Podle mě bychom měli sestoupit do některého z nich a pokusit se najít vevnitř nějaký důležitý stroj, kde bychom mohli umístit nálože."

"Čili spolehnout se na šťastnou náhodu," poznamenal Atlan.

"Myslím," řekl Rhodan zamyšleně, "že Tolotův plán je za daných okolností jediný realizovatelný. Když nedokáže Tolotův mozek vygenerovat žádnou lepší možnost, pak to, pánové, nedokážeme ani my. - Tolote, v jaké výšce je první kruh vzduchových otvorů?"

"Řekl bych," odpověděl Halut'an neobvykle tiše, "že pro normální bytosti ve výšce asi tři metrů..."

Taká Hokkado si zhluboka povzdechl.

"Máte pravdu," řekl Rhodan ne bez hořkosti. "*Tři kilometry* strmé stěny - a my jsme zatím urazili nanejvýš čtyři sta metrů...!"

* * *

Ve dvou kilometrech udělali pátou přestávku.

Muži netoužili po ničem jiném, než zalézt co nejhlouběji do pórů a spát. Rhodan však nařídil, že přestávka smít být využita pouze k občerstvení. Báł se, že delší odpočinek a především úplné uvolnění by ohrozilo další výstup.

Po deseti minutách se tedy skupina vydala dál. Nikdo už se neodvažoval ohlédnout se dolů. Hovory dávno umlkly. Muži zarputile šplhali metr po metru výš a výš, blízci vyčerpání a s vědomím toho, že každý ten metr je ve skutečnosti pouhý milimetr.

"Ještě padesát metrů!" hlásil Tolot, když už minula snad celá věčnost.

"Poslední přestávka!" přikázal Rhodan. Věděl, že není moudré odpočívat tak blízko před cílem, ale už prostě nemohl dál. Před očima měl červenou mlhu.

Když chtěli po deseti minutách vyrazit dál, zjistili, že jim jejich fyzická slabost zachránila život.

Dunění, které je provázelo celou cestu, se změnilo na vytí a kvílení orkánu a pak vypukl pekelný hluk, jako by v bezprostřední blízkosti právě startovala vesmírná loď.

Vzduch byl horký. Rhodan lapal po dechu.

Konečně se znovu ozval Icho Tolot.

"Co je nového?" zeptal se Rhodan okamžitě.

"Nic potěšitelného, pane. Ty otvory neslouží k přívodu vzduchu, jak jsem se domníval, nýbrž k větrání. Zdá se však, že větrání nepracuje nepřetržitě. V určitých intervalech je vypouštěn horký vzduch. Když to začalo, byl jsem asi pět metrů pod otvorem. Kdybych byl člověk..."

Tolot už nic neříkal, ale všichni věděli, co měl na mysli.

"To je opravdu nepříjemné," řekl Rhodan po několika vteřinách.

"Navrhuji," řekl Atlan, "abychom počkali do dalšího větrání, a zjistili tak, jak dlouhá jsou klidová období."

Rhodan zavrtěl hlavou.

"To bychom také mohli čekat celý den. Protože jsme během celého výstupu slyšeli jen jedno vypouštění vzduchu, měly by ty intervaly být dost velké. Vyrazíme okamžitě!"

* * *

Odvětrávací kanál o průměru čtvrt metru a tři metry vysoko nad zemí, zajištěný proti

hmyzu pletivem silným tři milimetry - to byl pro tisícinásobně zmenšené lidi gigantický tunel, široký dvě stě padesát metrů, s ochrannou konstrukcí podobnou pavučině tvořenou tři metry silnými ocelovými lany, tři tisíce metrů od relativně jisté země...

Avšak odvaha zoufalých jim dala sílu a patnáctičlenné komando se vrhlo do tunelu.

Za čtvrt hodiny už stáli těsně nad podlahou prvního patra kupole a rozpačitě se dívali do sálu, rozprostírajícího se k nekonečnu.

Místnost měřila deset kilometrů - a deset kilometrů bylo pro ně deset tisíc kilometrů, čtvrtina zemského obvodu...

Byl to cizí, nepřátelský svět z oceli a šíleného hluku. Jestliže Perry Rhodan v první vteřině ještě věřil, že tu může realizovat průzkumnou akci ve velkém stylu, aby našel nejcitlivější místo stanice, musel se nyní svého plánu rychle vzdát.

Tenhle strašlivý svět byl absolutně nepřehledný. Metrové oblaky prachu tančily vířivé staccato na podlaze haly. Prudké světlo je oslepovalo a vhánělo jim slzy do očí. Jen stěží se ještě drželi na nohou.

Ale nejhorší ze všeho byl hluk. Ne jen proto, že znemožňoval dorozumění, ale zvukové vlny zasahovaly unavená těla a bodaly je jako tisíce ostrých jehel v nejcitlivějším místě - v mozku.

Bylo to, jako kdyby těsně za sebou explodovala řada atomových bomb.

Během několika vteřin prožil Rhodan tolik duševního utrpení, jako normálně během několika desítek let. Pochopil, že on a jeho muži jsou prostě příliš malí a bezvýznamní na to, aby světu uvnitř kupole mohli nějak ublížit.

A přesto kdesi v něm stále ještě doutnal plamínek naděje, že proti neodvratitelnosti osudu je ještě možné něco udělat.

Posunky sdělil lidem ze speciálního komanda svůj zoufalý plán. Pak skočil dva metry do rozvířeného prachu.

Ihned poté se dal do běhu. Srdce mu v hrudi bušilo jako kladivo. Lapal po dechu, narážel do ostatních mužů ze skupiny, ztrácel půdu pod nohama, pevně držel rukojeť svého nákladního vozíku a během minuty ztratil takřka úplně orientaci.

Slzy vzteku mu stékaly po tvářích. Slzy viděl i v Allanově obličejí, který se vynořil mezi oblaky prachu a pak opět zmizel.

A pak narazil do skály v příboji všeho toho hluku, světla a prachu.

Železná pěst mu sevřela paži a posunovala ho k ostatním mužům a když konečně mezi slzami znovu dokázal vidět, spatřil, jak Tolot dává skupinu dohromady.

Ostré světlo se trochu zmírnilo, když se dostali pod plochou střechu, která zakrývala asi deset metrů vysokou halu uprostřed velké haly. *Pravděpodobně, řekl si Rhodan okamžitě, jde jen o desku nějakého přístroje.*

Vedle Tolota teď byli i Kasom a Rudo a pomáhali Halut'anovi dát skupinu dohromady. Ústa měli pootevřená, ztěžka dýchali, oči měli podlité krví. Bylo vidět, že se nadlidsky namáhají, aby se udrželi na nohou a ještě byli schopni řídit ostatní. Všichni se teď rozhlíželi po Acteru Burrolovi, který připravil balíčky s výbušninami, a teď je měl rozmístit. Jejich obavy, že je snad v bezvědomí, se naštěstí ukázaly jako liché. Acter Burrol dal jen přednost tomu, lézt po všech čtyřech, a ukázalo se, že se vibrace podlahy tak dají skutečně snáze snést.

Konečně byl Burrol hotov. Posunky se otázal Rhodana, na jaký čas má nastavit aktivátor. Rhodan zvedl pravou ruku a pozoroval, jak Burrol nastavuje aktivátor na pět hodin. Pak souhlasně přikývl.

V příštím okamžiku zmizel Burrol z jeho zorného pole. Co se s ním stalo, pochopil Rhodan, když se sám odlepil od země. Někdo - nejspíš Tolot a druzí dva obři - mezitím spojili všechny členy výpravy nylonovým lanem. Rhodan je v duchu nazval anděly spásy, neboť si uvědomil, že společný útěk by byl jinak zcela nemožný.

A každé sebemenší zdržení teď mohlo znamenat smrt...

K smrti vyčerpaní, kašlající a sípající, zklamaní a hnaní strachem, mučení fyzickými i psychickými útrapami pospíchali nyní muži k východu.

Někde pod jedním z přístrojů tikaly hodiny časového aktivátoru. Čas exploze se neúprosně blížil.

Co přijde pak...?

5.

Patnáct vyčerpaných, zraněných mužů, na nichž se podepsaly všechny ty hrůzy a útrapy, které zažili, bylo na útěku. Mezi nimi a čekajícími letadly však hrozila nebezpečná, divoká řeka...

A opět to byl Halut'an, kdo se po dně dostal na druhou stranu a uvedl do provozu provizorní "lanovku,,. Tentokrát však muži museli plavat, uvázaní na lanech, protože vozíky nechali v polární stanici. Pomalu se prodírali zuřícím proudem ke druhému břehu, od něhož si slibovali záchranu.

A pak, když se i poslední muž vyšplhal na pahorek a začal sestupovat dolů do údolí, se náhle jižní horizont rozzářil jasným, ostrým, modrobílým ohněm.

Perry Rhodan, který se stejně jako ostatní vrhl na zem, pozoroval zpod přivřených víček, jak se na obzoru křížují blesky, jak část ocelové stěny žhavila doruda, nejprve jen malá část, pak však stále větší a větší. A pak se zdálo, jako by nějaký obr vydechl svůj horký dech: nejdřív se na pohorku rozvířil písek a zkroutil se do spirál, a hned na to se přes pahorek převalila mohutná tlaková vlna, přitiskla lidi pevně k zemi a bránila jim v dýchání. Rozžhavené kousky kovu se zabodávaly do země.

Když bylo po všem, vězela v ocelové zdi kupole díra, která měla v očích zmenšených lidí průměr několika set kilometrů. Muži sklonili hlavy. Všechna námaha byla marná. Zmenšovací pole je ještě stále mělo ve své moci - pole, které nad nimi nemohlo zvítězit přímo, ale které už je nikdy nepustí.

Perry Rhodan a Icho Tolot vstali zároveň. Rhodan otevřel ústa k hořké poznámce, ale nestačil ji vyslovit. Neboť v oné chvíli nejtrpčího zklamání naplnil celou zemi tak strašlivý zvuk, jako by Pán volal všechny k poslednímu soudu.

Stanice vyhlásila poplach!

Nervy drásající koncert sirén se zdál být bez konce. A tak to, co se nepodařilo všem útrapám a hrůzám, způsobil nakonec pouhý zvuk: speciální komando propadlo panice.

Dokonce sám Perry Rhodan potlačoval paniku jen s námahou. Stejně jako ostatní poslechl instinkt a dal se na útěk. Pak však přece jen zvítězil rozum. Rhodan se rozhlédl kolem sebe.

Ukázalo se, že to všechno byla jen předehra. Ještě nebyli v údolí, když jižní horizont opět jasně vzplál. Celé nebe teď zastřela praskající modrobílá žhnoucí zeď.

"Ochranný štít!" křičel Atlan. "Stanice zapnula svůj ochranný štít!"

Ihned poté je zasáhla další tlaková vlna. Zahalil je černý popel a písečná bouře je přitiskla k zemi.

Perry Rhodan zoufale lapal po dechu. Cítil, jak celé jeho tělo pokrývá horký písek a pak se mu zatmělo před očima.

* * *

Byl to Anatol Kyofy, kdo je holýma rukama vyhrabal.

Icho Tolot, který se objevil až za pět minut, protože hledal víc vepředu, by byl zřejmě přišel pozdě.

Když vykašlali všechen písek a prach a mohli zase normálně dýchat, byli Perry Rhodan,

Atlan a Eysman schopni pokračovat po svých. Icho Tolot si pro sebe mumlal něco o šílenství, podceněném nebezpečí a horkokrevných Pozemšťanech. Očividně byl velmi znepokojen.

Rhodan se chtěl nechtěl nakazit Haluťanovou nervozitou, i když stanice až dosud nepoužila žádné ofenzivní zbraně. Ochranný štít byl pouze pasivním prostředkem obrany.

V první chvíli, když překonali pahorek, který jim bránil ve výhledu na čekající stroje, se Rhodan zděsil. Vyděl kostru dohořívajícího stroje a vedle ní další, úplně zohýbanou.

Naštěstí hned poté zahlédl pět letadel, jak rolují po louce sem a tam. Icho Tolot okamžitě začal rozdělovat členy speciálního komanda do letadel.

Rhodan přistoupil k poručíku Orsonovi, který stál se svěšenými rameny vedle Tolota.

"Všechno v pořádku, poručíku?"

"Ano, pane. Jen tu nebylo moc příjemně poslední dobou, řekl bych."

"Řekněte mu," zaburácel Tolot, "aby přestal s tím nesmyslným rolováním! Ztrácíme cenný čas a pohonné hmoty!"

"Motory byly zasypány pískem!" ospravedlňoval se Orson rozhořčeně. "Když odstartujeme a neuvolníme je, můžeme přijít o kola!"

"Jako by na tom záleželo!" Tolot se zadíval do černého nebe, jako by odtamtud něco očekával.

"Udělejte, co říká Tolot!" přikázal poručíkovi Rhodan. "I když...", otočil se znovu k Haluťanovi, "... já také nevím, proč máte tak naspěch."

"To ještě uvidíte!" odpověděl Tolot a odešel.

Atlan se tiše zasmál. "Tohle trochu přehnal, Perry."

Rhodan pokrčil rameny.

"Nemohu si pomoci, ale Tolot mě svým neklidem nakazil. Budu opravdu rád, až odsud zmizíme."

"I když se vracíme s prázdnýma rukama...?"

Rhodan se zachmuřil. Musel myslet na Mory a na to, že celá posádka CRESTU II viděla ve speciálním komandu svou poslední šanci. Nebude snadné informovat je o neúspěchu akce a přitom jim nesebrat poslední zbytky naděje.

"Hotovo, pane!" hlásil Orson. "Všichni muži jsou v letadlech. Vy máte opět číslo jedna."

"Děkuji, Orsone. "

Rhodan a Atlan nastoupili do letadla. Poručík Henderson už na ně čekal. Rhodan na něj kývl: "Start povolen pro všechna letadla!"

Motory zavyly. Poručík Henderson hovořil do mikrofону vysílačky, která ho spojovala s ostatními piloty.

Když formace vystoupala do dostatečné výšky, zaduněl ve sluchátkách Tolotův hlas: "Už bylo na čase! Podle mě je to div, že jsme zatím vyvázli!"

"Jen aby to nezakřikl," zamumlal Atlan.

Poručík Henderson potlačil zaklení. "Už se stalo, pane!"

Perry Rhodan se chtěl zeptat, co se to vlastně stalo, když vtom to uviděl sám. Celou třetinu oblohy zakryl gigantický útvar, jakési letící kolo, jež pomalu rotovalo kolem své osy a mířilo k jižní polární stanici.

Atlan zaskřípěl zuby. Rhodan chápal jeho pocity. Atlan a Tolot byli na cestě Space Jetem, když CREST II po zničení severní polární stanice zasáhl multiplikátor potenciálu. Snad by byli stačili CREST II i celou jeho posádku ještě zachránit, kdyby se tenkrát nebyla objevila vesmírná stanice ve tvaru kola, a Space Jet nesestřelila.

Tenkrát ještě nepodléhaly Atlanovy oči tisícinásobnému zmenšení, takže to pro ně bylo obyčejné vesmírné těleso s dvě stě metrů dlouhým a padesát metrů širokým nábojovým cylindrem ve středu a osmi, padesát metrů dlouhými "paprsky,, na každém z nichž bylo umístěno deset kulovitých střelen o průměru dva metry.

Ted' ovšem pro něj byl náboj dvě stě tisíc metrů dlouhým cylindrem o šířce padesát tisíc

metrů. Paprsky byly dlouhé padesát kilometrů a střílny byly příšerné koule o průměru dvou kilometrů...

"Poručíku," obrátil se Rhodan na Hendersona, "oznamte všem pilotům, aby se v případě útoku rozletěli do všech stran. Jedině místo, kde přistála CREST II, je tabu!"

Zatímco Henderson předával příkaz, hleděl Rhodan s bledou tváří a pevně sevřenými rty k nebi.

Věděl, že nikdo z nich nemá sebemenší šanci, jakmile koule tam nahoře odpálí první energetický paprsek.

Vše, co po nich zůstane, bude nepatrný obláček, který se rychle rozplyne...

* * *

Znovu nastal fenomén, který během letu ke stanici přivodil první psychologické potíže.

Vzhledem ke zmenšení se lidem zdálo, že rychlost Mach dvě je ve skutečnosti poloviční rychlostí světla.

Jako Damoklův meč visela nad nimi gigantická konstrukce, pomalu se otáčela kolem vlastní osy a pomalu se blížila k jižní polární stanici.

"Díky Bohu!" vydechl si Henderson. "Zdá se, že na nás nechce zaútočit."

"Jsme asi příliš nepatrní!" Atlan zaskřípal zuby. On, prastarý Arkonidan, který byl kdysi imperátorem obrovského hvězdného impéria a nyní Velkoadmirálem Organizace spojených hvězd, se s tímto faktem očividně nemohl vyrovnat.

"Všechno má své kladné a své záporné stránky," zafilozofoval Rhodan. "Ale já teď právě přemýšlím o tom, v jakém vztahu je ta létající pevnost a jižní polární stanice."

"To brzy uvidíme," ozval se z vysílačky Tolot.

"Možná se vzájemně vyřídí, a my budeme ten třetí, který se směje," zapojil se do hovoru Kasom.

Tolot se burácivě zasmál.

"Myslíte si, že obě konstrukce patří k sobě, Tolote?" zeptal se Rhodan.

"Ano, pane. Dávejte pozor, co se teď stane. Jestli ani kupole, ani pevnost na sebe nezaútočí, pak obě pocházejí od bytostí z třetí sféry a jejich úlohou bylo zničit bytosti z povrchu planety."

"Ti, co je postavili, se měli postarat o nějaký bezpečnostní systém!" rozzlobil se Kasom. "Proč ty ďábelské stroje ještě fungují, když už dávno splnily svůj účel?"

"Bytosti ze třetí sféry si určitě ponechaly možnost uvést pevnost a stanici mimo provoz - pokud ovšem žily déle, než jejich protivníci," mínil Tolot. "Války tohoto typu vedou obvykle ke zničení obou stran."

"Nic se nehýbe - ani nahoře, ani dole," řekl Rhodan. "To znamená, že pevnost nebyla tisíckrát zmenšena."

"Jsem téhož názoru, pane," poznamenal Tolot. "Vůbec nebyla zmenšena."

"Rád bych věděl, jak to udělali..., " uvažoval Rhodan.

, Aha!" poznamenal Atlan sarkasticky. "Barbar se nikdy nevzdává, co?"

Rhodan na Arkonidana vážně pohlédl. Oči mu zazářily.

* * *

"Ne, nikdy!" potvrdil.

Mysleli, že už jsou v bezpečí, ale radovali se předčasně.

Pět strojů urazilo teprve polovinu z oněch téměř jedenácti tisíc kilometrů, které je dělily od CRESTU II, když lidi uvnitř náhle zasáhly mučivé bolesti. Zároveň letadla začala vibrovat, jako by s nimi trásl nějaký obr.

Skleněné desky přístrojů se s cinkotem rozbily. Zničehonic se rozsvítila varovná světla, a pak zase zhasla.

Perry Rhodan byl překvapen stejně, jako všichni ostatní. Jen své železné vůli vděčil za to, že byl ještě při vědomí. Pokusil se vstát a doplazil se do kokpitu. Marně. Bolest ho nevysvětlitelným způsobem držela na místě.

"Tolote!" zamumlal slabě.

"U všech mudrců Halutu!" zakřičel Tolot a v jeho hlase byl slyšet bezmocný vztek. "Nemohu vám pomoci, pane. Nemohu pomoci ani sám sobě. Jakmile uvolním svou buněčnou strukturu, podléhám stejnému vlivu."

"Ultrazvuk...?"

"Nic jiného to být nemůže, pane. To ale dokazuje, že ještě neodhalili naši polohu, jinak by stačilo použít zbraň s menším akčním rádiem."

Rhodan se kousl do rtů, když ho zaplavila nová vlna bolesti. Ústa se mu naplnila krví. Nevnímal to. Věděl jen, že je po všem. Snažil se bojovat s bolestí.

"Slyšíte mě ještě?" volal Ichu Tolot zoufale.

S ohlušujícím rámusem praskla střecha. Do kabiny letadla vtrhl vítr a opíral se do lidí i do předmětů.

Rhodan chtěl něco říci, ale nedokázal to.

"Co je to s vaším letadlem, pane?" Tolotův hlas přicházel odněkud z dálky a ztrácel se v rachotu imaginárního příboje.

A pak, zničehonic, bolest ustala.

Přesto trvalo ještě několik minut, než se lidé byli schopni pohybovat, znovu vnímali a viděli.

Poručík Henderson se probral a reagoval s rychlostí automatu.

Letadlo muselo být alespoň deset tisíc metrů vysoko. Poručík Henderson ho stočil doleva a začal klesat.

"Co se děje?" zeptal se cize znějící hlas.

Perry Rhodan se otočil. Atlan vstal a rozhlížel se kolem sebe. Po celém obličeji měl krev.

"Vypadáš jako strašidlo," řekl Atlan.

Rhodana napadlo, že o Allanovi by se dalo říci totéž. Ale byly tu důležitější věci.

"Byli jsme napadeni ultrazvukem," vysvětlil mu.

"Ale ještě žijeme, co?"

Ve sluchátkách zaburácel Kasomův hlas.

"Zdá se, že pořád ještě nevědí, kde jsme, pane. Očividně prozkoumávají povrch Hororu ultrazvukem jen pro jistotu, a naštěstí pro nás poměrně rychle."

"A kdo jsou ti oni?" zeptal se Atlan.

"Pevnost nebo stanice - nebo co já vím!" zamručel Kasom nevlídně. "Pane, obávám se, že letadlo, ve kterém letěl Tolot, se zřítilo."

"Co to říkáte?" ptal se Rhodan vyděšeně. "Hendersone, ihned zavolejte všechny stroje. Musím se dozvědět, jestli... Došlo k poruchám!"

Ohlásili se tři piloti. Tolotův stroj mezi nimi nebyl.

"Kdo pilotuje?" zeptal se Rhodan.

Henderson vteřinu přemýšlel. "Hokkado," řekl potom.

"Poručíku, leťte zpátky a prohledejte oblast, kde jsme byli zasaženi ultrazvukem!"

"To už není třeba, pane," ozvalo se. Jen s námahou rozeznal Rhodan Tolotův hlas. Haluťan musel být někde mimo normální dosah vysílaček, protože jeho hlas téměř nebylo slyšet.

"Co se s vámi stalo?" křičel Rhodan do mikrofону.

"Nouzové přistání, pane. Jeden motor se uvolnil. Na poslední chvíli jsem stačil zasáhnout."

“Vyzvedneme vás, Tolote. Dejte nám svou polohu!”

“Nesmysl, pane. Do vašeho stroje bych už se stejně nevešel. Kromě toho Hokkado dostal tu naši škatuli už zase do vzduchu.” Tolotův hlas pozvolna nabýval na síle. “Klobouk dolů před tím chlapíkem, pane! To je ale pilot!”

“Dostanete se až domů?” ptal se Rhodan ještě.

Tolot se rozesmál. „*Domů*, pane? Jaký domov máte namysli? Halut? Nebo Opposite? Nebo domovskou galaxii? Nebo metr a půl vysokou kouli jménem CREST II...?” Jeho hlas náhle dostal podivný podtón.

Je snad ten kolos naměkko? pomyslel si Rhodan.

“Nebojte se, pane,” pokračoval Tolot. “Bude to trvat trochu déle, ale my to zvládneme. Postarejte se, aby jste se vy dostali domů!”

“Dobrá!” řekl Rhodan. “Poručíku Hendersone: kurs opět na CREST II!”

* * *

Pomalou, pomaličku, klesaly čtyři stroje na přistávací plochu, kolem níž se shromáždila téměř celá posádka CRESTU II.

Rhodan hledal očima Mory.

Vtom se jedno z letadel zakymácelo a zmizelo tak rychle, že ho nestačil očima sledovat. Dopadlo z výšky dvaceti metrů na zem.

“Alespoň, že se nevznítlo palivo,” vydechl si Rhodan po chvíli.

“Už žádné neměli, stejně, jako my,” odpověděl poručík Henderson.

“Přistaňte!” přikázal Rhodan rychle. Totéž nařídil i druhým dvěma pilotům.

“Dokážeme to?” ptal se Atlan.

“To se mě moc ptáte,” zamumlal Henderson. “Ukazatel paliva je už pět minut na nule.”

Bylo ticho. Pak přišel prudký náraz. Rhodan upadl na podlahu. Ozývalo se skřípění kovu - a pak bylo opět ticho.

Trvalo několik vteřin, než Rhodan, Atlan a Henderson pochopili, že měli ještě jednu štěstí. Pád začal nanejvýš jeden nebo dva metry nad zemí.

“Pokračujte!” křičel Rhodan na muže v bílých pláštích, kteří se k němu vrhli. “K ostatním letadlům! Tady je všechno v pořádku!”

K letadlům přijelo turbinové auto, zaskřípěly brzdy a z vozu vyskočil major Brent Huise. Zahleděl se na Rhodana a jeho druhy a zmateně sraštil obočí.

“Tak co majore, co takhle podat hlášení?” poznamenal Rhodan.

Brent Huise na něj zíral, jako by spatřil strašidlo.

Atlan se tiše zasmál. “Ty se divíš, že nás nepoznal, Perry?”

Teprve nyní Rhodana napadlo, že sotva vypadá lépe, než Atlan, Henderson a Eysman: roztrhaná kombinéza, tvář umazaná od krve, oči plné černého prachu.

“Pane, hlásím, že na palubě CRESTU II se nic zvláštního nes...”

Rhodan k němu přistoupil.

“Ach, nechme toho, Huise! Formality stranou!” Natáhl ruku a první důstojník ji pevně stiskl.

* * *

Perry Rhodan nastoupil do vozu.

Neušlo mu mlčenlivé zoufalství přítomných mužů, mužů, kteří s ním prošli všemi nebezpečími transmitterové cesty, aby tady, na povrchu Hororu, padli za oběť zbrani dávno mrtvé rasy.

Mlčky přiložil ruku k helmě. Jeho pozdrav patřil statečnosti všech jeho mužů - a zároveň

záblesku neporazitelné naděje, který se skrýval ve dvou tisících párech očí.

Stejně mlčky opětovali muži jeho pozdrav. Rozuměli Rhodanovi a věděli, že slova by byla zbytečná.

Když vůz vjel do CRESTU II, padl Rhodan do sedadla a okamžitě usnul. Allanovu posměchu ušel jen díky tomu, že Arkonidan spal už půl minuty - ve stoje, opřen o přední sedadlo.

Když se Perry Rhodan probudil, díval se do usmívajícího se obličeje doktora Ralfa Artura, šéflékaře CRESTU II.

"Zhluboka se nadechněte, pane - a uvolněte se!" poručil lékař přísně.

"Neměl jsem vůbec usnout, doktore!" řekl Rhodan. "Nejdříve jsem se měl postarat o Tolotův stroj. Máte od Halut'ana nějaké zprávy?"

"Nerozčilujte se, pane!" Dr. Artur se znovu usmál. "Spal jste jen hodinu."

Vtom se rozlétly dveře. Do místnosti vběhla Mory. Rhodan poznal, co by nejraději udělala, ale přítomnost hubeného lékaře jí v tom bránila. Proto k němu jen vztáhla paži.

"Vítej zpátky, Perry!"

Rhodan jí stiskl dlaň a bolestně se usmál.

"Představoval jsem si naše setkání jinak, Mory!"

Mory prudce zavrtěla hlavou. "Jsem tak ráda," zašeptala, "že nám vůbec bylo dopřáno znovu se uvidět."

Perry Rhodan náhle ke svému překvapení zjistil, že lékař nehlučně zmizel z pokoje a zavřel za sebou dveře.

Pak vzal Mory do náručí.

Už za malou chvíli ale řekl: "Musím vědět, co se stalo s Tolotovým strojem, Mory! Museli nouzově přistát, když nás zasáhl ultrazvukový kužel."

"Já vím, Perry," řekla Mory tiše. "Zatím se ještě nevrátili."

"Tak tedy pojď! Snad se jim to podaří! Uvidíme, jestli jim budeme moci pomoci!"

* * *

Ještě jeden muž překonal neuvěřitelně rychle vyčerpání - Melbar Kasom.

Ertrusan v nové žluté letecké kombiněze potkal Rhodana a Mory u východu z lodi.

"Haló, Kasome! Kampak máte tak naspěch?" zvolal Rhodan.

"Pane!" zvolal Kasom překvapeně. "Nechal jsem jedno z letadel připravit ke startu. Tolot je stále ještě venku."

"To se hodí. Poletím s vámi." Rhodan nechápal, proč se Ertrusan tak mračí. "Co je to s vámi? Nelíbí se vám, že poletím také?"

"Pane!" Kasom byl v rozpacích. "Mám z toho radost, ale..." Zčervenal a sáhl si na obvaz na své hlavě.

"Máte bolesti?" ptal se Rhodan. "Jste hodně zraněný?"

"To nestojí za řeč, pane! Jen jsem si roztrhl kůži. Ale kvůli takové hlouposti mi doktor Artur ustříhl patku!"

Mory se rozesmála. "Tak tohle je tedy vaše slabá stránka, Melbare?"

I Rhodan se usmíval. Věděl, jak je Kasom na svůj účes hrdý. Musel si bez něj připadat jako býk bez rohů.

"To vám zase brzy doroste," uklidňoval ho. "Ale teď už pojďte!"

"Všechno v pořádku, pane!" hlásil technik, když Rhodan, Mory a Kasom přišli k letadlu.

Rhodan mu poděkoval. Pak se otočil k Mory. "Ty ale zůstaneš tady! Nemáme dost místa."

Mory protáhla obličej.

"Služební rozkaz!" zasmál se Rhodan. Pak chtěl naskočit do kabiny, ale Kasom ho jemně

odstrčil a vypnul motory.

"Co...?" začal Rhodan rozzlobeně, ale Kasom ho nenechal domluvit.

"Slyším Tolotův stroj, pane!"

Rhodan sebou trhl. Teď to slyšel i on. Zastínil si oči dlaní a hleděl k jihu.

Nejdřív viděl jen záblesky, jak se od kovového pláště letadla odráželo slunce. Pak bylo letadlo větší a větší. Naklánělo se na jednu stranu a trhalo sebou, jako by ho pilotoval opilec.

"Jeden motor vypadl," poznamenal major Huise, který se k nim nepozorovaně připojil.

"Je to zázrak, že ještě vůbec letí," dodal Kasom.

Stroj přeletěl louku nebezpečně nízko. Zbývající motor náhle začal kašlat, vypadl, ale pak se znova rozburácel.

Pilot nechal stroj klesat, a když už se kola téměř dotýkala trávy, zdvihl čumák ještě jednou nahoru.

Písek se rozvířil, drny vylétly do výšky, ale Rhodan si všiml, že stroj má stále ještě příliš vysokou rychlost. Vtom zbývající motor ještě jednou zavyl. Pilot strhl letadlo doleva. Trhnutí bylo tak silné, že se stroj zatočil kolem vlastní osy.

Nakonec se však to, co z letadla zbývalo, přece jenom zastavilo.

Zevnitř se vynořila obrovitá pěst a odhodila zbytky střechy kabiny, jako by byly z papíru. Pak se objevila Tolotova polokulovitá hlava.

Halut'an ještě jednou zmizel uvnitř kabiny, pak jedním skokem vyskočil na louku. V mohutných pažích držel Dona Redhorse a Raye Burdicka.

Rhodan se k němu rozeběhl. Kasom ho cestou předhonil, a když k nim Rhodan doběhl, vytahoval Ertrusan z kabiny právě Taká Hokkadu, muže, který s oním vrakem dokázal geniálně nouzově přistát. .

Sanitka zastavila se zakvilením brzd těsně vedle Rhodana. Vyskočili z ní muži s nosítky, a naložili Redhorse a Burdicka. Za nimi se vynořil šéflékař, který se okamžitě začal o bezvědomé muže starat a udílel svým lidem pokyny.

Zatímco Burdicka odvezli do CRESTU II, zůstal Redhorse ještě na místě. Dr. Artur mu dával krevní transfuzi.

Rhodan přistoupil k lékaři. "Jak to s ním vypadá, doktore?"

"Nevypytávejte se tolik!" odsekl lékař. "Je to zázrak, že ještě vůbec žije," dodal po chvíli. "V jeho stavu by měl být už dávno mrtvý."

Rhodan si pozorně pohlížel bledý Čejenův obličej. Najednou cítil, jak moc mu tento statečný a skromný muž přirostl k srdci.

Zdálo se, že si toho dr. Artur všiml.

"Nebojte se, pane!" zabrumlal uklidňujícím tónem. "Kdo se mi dostane do rukou, ten neumře, když už to vydržel tak dlouho."

Rhodan si vydechtl. Pohlédl do tváří stovky mužů, kteří kolem něj vytvořili půlkruh, a viděl v jejich očích němou otázku.

"Vím," řekl unaveně, "že to zní nadutě, když vám řeknu, že - že si nesmíme zoufat. Ani já nejsem vůči zoufalství vždy imunní. Museli jsme pochovat další naději. Ale ještě není vše ztraceno. Kapitán ANDROTESTU I, Pavel Kotranov, se musel s mým rozkazem už dávno dostat do naší domovské galaxie. Solární maršál Tifflor nebude ztrácet ani vteřinu, na to se můžeme spolehnout. Nemůže to už dlouho trvat, a určitě přiletí za námi druhá čtyřstupňová loď, ANDROTEST II.

"Promiňte, pane!" Ze skupiny čekajících se oddělil starší muž. "Jste si jistý, že Kotranov a jeho muži to dokáží podruhé?"

Rhodan se ohlédl za sanitkou, která odvážela Dona Redhorse do CRESTU II.

"Ano, naprosto jistý!" řekl a hrdě se usmál. "S ANDROTESTEM II poletí muži jako je poručík Redhorse - muži, jako jste vy..."